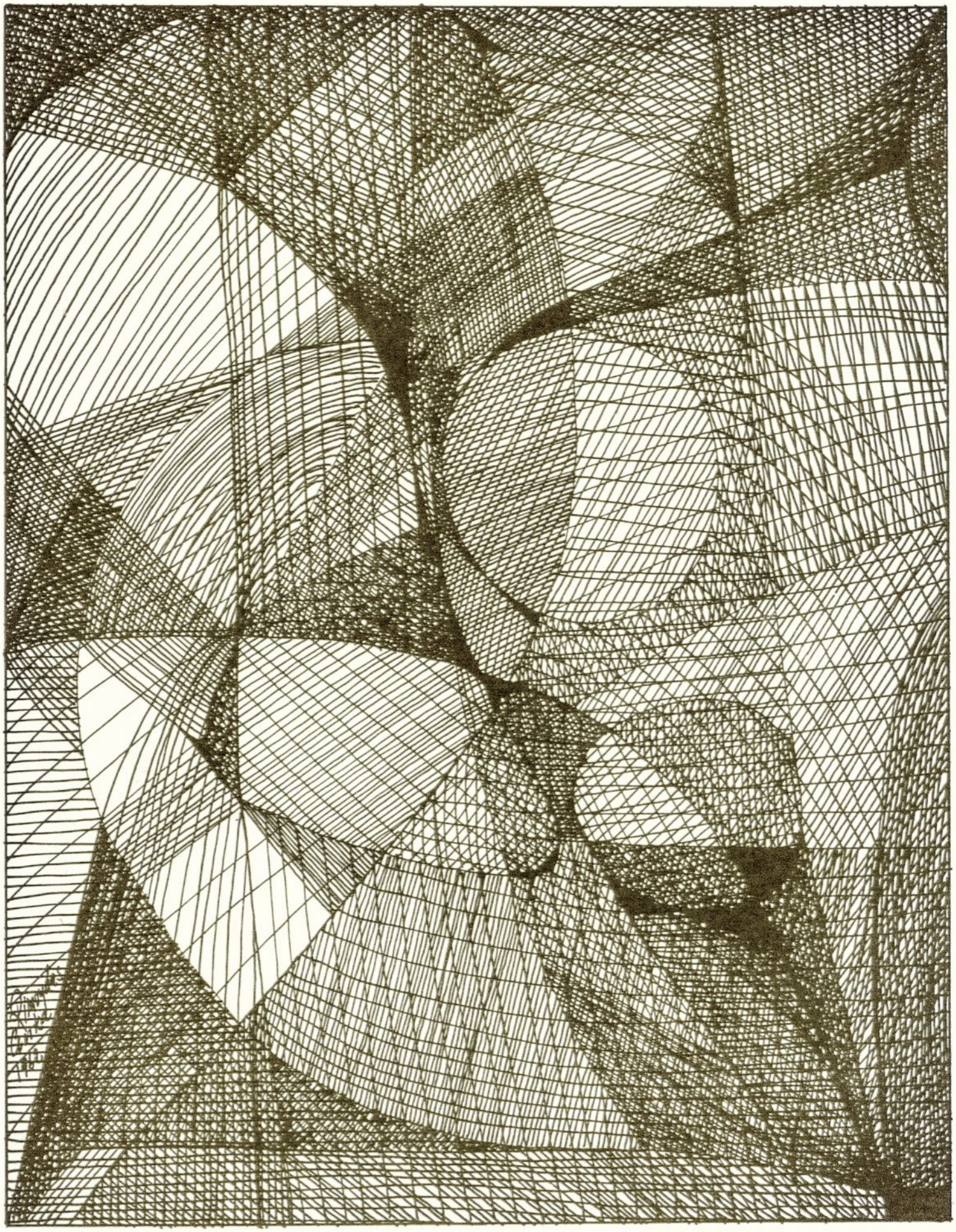

MŪSŲ VYTIS

5

1962

TURINYS

PROF. S. KOLUPAILAI SEPTYNIASDEŠIMT METŲ	149
LIETUVOJE IŠLEISTAS ROMANAS SKAUTAMS SUNIĘKINTI	151
LAUŽAS	154
PUŠIS, KURI JUOKĖSI	159
ATŽALYNE	162
KUR DINGO MŪSŲ ETIKETAS?	170
ĮVYKIAI IR KOMENTARAI	171
SVEIKINIMAI INAI	174
ROMAS KAŠUBA, PH. D.	173
MŪSŲ PASTOGĖJE	178
SUMUŠTINIS	181

MŪSŲ VYTIS

LEIDŽIA: Akademinis Skautų Sąjūdis.
REDAKTORIUS: Vytautas Germanas, 2618 W. Montgomery Str., Chicago 32, Illinois.
REDAKCINIS KOLEKTYVAS: Rimvydas Cinka, Saulius Grėbliūnas, Dalė Koklytė, Rūta Kviklytė.
REDAKCINIO KOLEKTYVO BENDRADARBIAI: A. Avižienis, A. P. Dailydė, R. Kezys, G. Penikas, G. Stasiškytė, J. Tamulaitis, R. Vaitkus, A. Venckus.
MENINĖ PRIEŽIŪRA: Rimvydo Cinkos.
TECHNIKINIS REDAKTORIUS: Henrikas Juknaitis.
ADMINISTRATORIUS: Henrikas Bokas, 6016 S. Artesian Ave., Chicago 29, Illinois. Ekspeditorius: Bronius Žukauskas.
SPAUSDINA: M. Morkūno spaustuvė, 6051 S. Ashland Ave., Chicago, Illinois.
PRENUMERATOS KAINA: Metams — JAV ir Kanadoje 4 dol., D. Britanijoje ir Australijoje 1 sv., kitur 2 JAV dol. Metinė garbės prenumerata 10 dol. Atskiro numerio kaina 75 centai. Prenumeratą ir aukas prašau siųsti administratoriui.
Straipsniai su autorių pavarde, slapyvarde ar inicialais nebūtinai išreiškia skautiškos vadovybės, leidėjo ar redakcijos nuomonę. Rankraščiai redakcijos nuožiūra yra taisomi kalbos, formos ir stiliaus atžvilgiu.
MŪSŲ VYTIS (OUR KNIGHT) is a bimonthly magazine published by the Lithuanian Student Scout Association.

MŪSŲ VYTIS

DVIMĖNESINIS SKAUTIŠKOS MINTIES ŽURNALAS

NR. 5 RUGSĖJIS - SPALIS 1962 XIV METAI

JUBILĖJINIUS METUS PRADEDANT

Prieš vieną šimtą metų, 1863-siais, sukilo lietuvių tauta prieš okupanto jėgą, kalinio pančius ir daromas skriaudas. Ji siekė laisvės.

Prieš keturias dešimtis penkerius metus, 1918 -siais, laisvėn išsivadavusios šimtaamžės tautos jaunimui įsižiebė lietuviškosios skautybės mintis: tarnaujant pilnutinio žmogaus auklėjime ir tauraus lietuvio kūrime, siekti laimės.

Prieš keturias dešimtis metų, 1923-siais, lietuvis skautas savo talkon plačiuoju mąstu pasitelkė spaudą: pradėjo leisti "Skautų Aidą".

Savosios tautos laisvinimo ir skautiškojo jaunimo auklėjimo pastangų sukaktis minėdama, Lietuvių Skautų Sąjungos Tarybos Pirmija 1962-jų metų lapkričio mėnesio pirmąją dieną skelbia Jubilėjinius Sąjungos metus, kuriems iš praeities semiamos stiprybės simboliu tebūnie 1863-jų metų sukilimas. Stovint neramaus rytojaus dienų prieangyje, šios sukaktys lietuviškąją skautybę lai stiprina, o visos lietuvių tautos širdyje broliškos ištikimybės ryšio liepsną įpūčia ir rusena.

Lietuviškosios skautybės tikslų esmė — auklėti geresnį lietuvį, kilnesnį žmogų — teneužleidžia vietos kitiems šūkiams ar viliojimams.

LIETUVOS NACIONALINĖ M. MAŽVYDO

Skautybės idealų sintezė — Dievui, Tėvynei ir Artimui — tegu būna pilniau įgyvendinama ir abejonių rūpesčiuose vis stropiau puoselėjama.

Lietuvių tautos didybė ir dabartinė tėvų žemės tragedija lai mus skatina budėjimo rimčiai ir išsipildančio laukimo džiaugsmui.

Artimo meilė tegu pripildo kiekvieno mūsų asmenybę, kviesdama rytoj būti geresniais negu šiandieną esame ar vakar buvome.

Ir nei fizinė nei dvasinė vienuma lai nekelia mumyse baimės ar pasibaisėjimo jausmų, nes niekada nesame vieni; Dievas yra čia, su mumis.

Minėdama šią šventę, Tarybos Pirmija sveikina Lietuvių Skautų Sąjungos kūrėjus, visus Sąjungos narius, tėvelius, rėmėjus ir plačiąją visuomenę.

Su lietuvišku jausmu,

Budėkime!

LSS Tarybos Pirmija

Dvyliktosios ASS "Atžalyno" stovyklos dalyvių grupė. *J. Tamulaičio nuotr.*

PROF. STEPONUI KOLUPAILAI, KORP! VYTIS GARBĖS NARIUI SEPTYNIASDEŠIMT METŲ

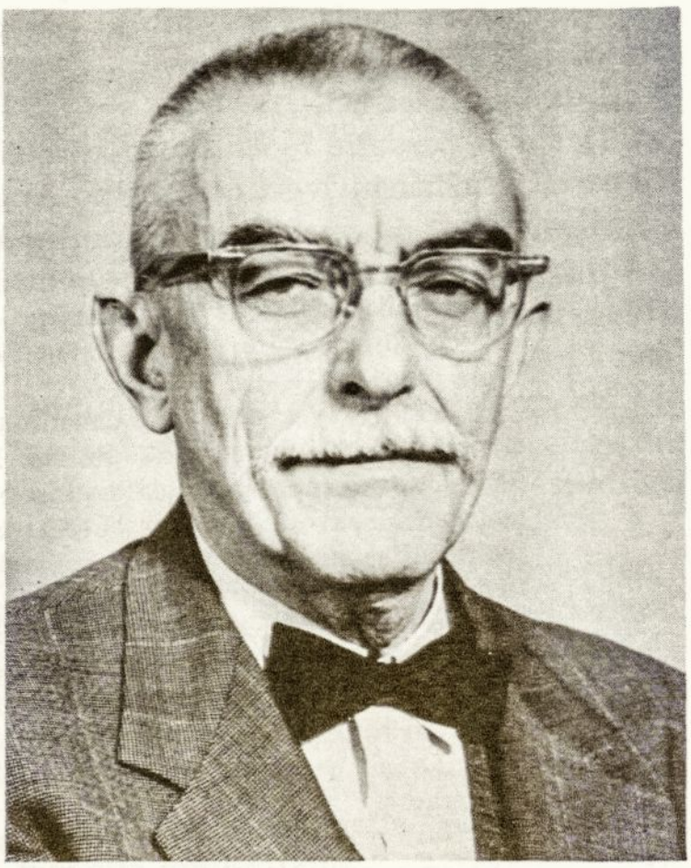

Nedaugel yra lietuvių tarpe tokių asmenybių kaip prof. Steponas Kolupaila. Jame mes randame kombinaciją gilaus mokslininko, rašytojo, inžinerijos daktaro, gamtos mėgėjo, tyrinėtojo, keliautojo, fotografo, visuomenės veikėjo ir taipogi skautiškojo jaunimo mėgėjo. Nors šiais metais ir švenčiame Jo septyniasdešimtąjį gimtadienį, tačiau mes — tie, kurie arčiau pažįstame mūsų Korp! VYTIS Garbės Narį, matome, kad jis dar vis pilnas energijos, sumanumo, jumoro ir jaunatviško studentiškumo.

Mums, akademikams skautams, prof. S. Kolupaila yra gerai pažįstamas. Jis gimė 1892 metais Latvijoje. 1915 metais baigė Geodezijos Institutą Maskvoje, po to dirbo mokslinį darbą, daugiausia hidrologijos-hidrometrijos srityje. Lietuvoje buvo Vytauto Didžiojo Universiteto profesoriumi, statybos fakulteto dekanu, Lietuvos Mokslo Akademijos nariu ir dabar Amerikoje yra Notre Dame universiteto profesoriumi.

Visada Jis mėgo gamtą, buvo nepailstamas Lietuvos vandenų tyrinėtojas, masinių kelionių po Lietuvą baidarėmis sumanytojas bei vadovas, nufotografavęs apie 12,000 gražiausių Lietuvos krašto vaizdų. Entuziastas skautininkas, aktyvus Akademinio Skautų Sąjūdžio darbuotojas, daugelio akademinių stovyklų viršininkas ir taip pat pirmasis Studentų Skautų Dr. Vydūno Vardo Šalpos Fondo pirmininkas.

Savo darbingo gyvenimo bėgyje Jis yra parašęs apie 200 mokslinių veikalų bei studijų lietuvių, rusų, vokiečių, prancūzų ir anglų kalbomis. Pereitais metais, National Science Foundation skatinamas, užbaige pasaulinio garso darbą "Bibliography of Hydrology", kurią išleido angliškai, tačiau pirmajame puslapyje išdidžiai pasauliui paskelbė, kad **"Šis veikalas skiriamas Tėvų Žemei — Lietuvai — To My Old Country — Lithuania This Work Is Dedicated".**

Daugelis pasaulio techniškųjų žurnalų plačiai atsiliepė apie šį veikalą. Vienas iš gražiausių įvertinimų tilpo Anglijoje leidžiamame hidroelektros žurnale "Water Power", kurį sutrauktoje formoje pateikiu skaitytojams, kad suprastumėt kaip svetimtaučiai įvertina mūs nusipelnusį mokslininką:

> "Bibliography of Hydrometry — by Steponas Kolupaila, Dr. Eng. Išleido University of Notre Dame Press, South Bend, Ind. USA, 975 puslapių, 1961 m. Kaina $10.00.
>
> Leidinys yra tokio monumentalaus masto, kad sunku mums perduoti tinkamą jo išsamumo apibūdinimą. Prof. Kolupailos knyga yra jo nenuilstamo, 1915 metais pradėto, darbo išdava. Nuo to laiko, kada jis ėjo mokslus Maskvoje, autorius be pertraukos tęsė savo specifines hidrometrijos studijas, nebodamas nei karo nei revoliucijos sunkumų Rusijoje, Lietuvoje (krašte, iš kurio jis yra kilęs) ir Vokietijoje. 1948 metais prof. Kolupaila buvo pakviestas į Notre Dame Universiteto inžinerijos fakultetą. Čia jis pagaliau užbaigė šią atžymėtiną bibliografiją.
>
> Knyga, kuri apima leidinius, spausdintus iki šių dienų, pateikia rašytinių darbų hidrometrijos srityje net 7370 pavadinimus...
>
> ...Labai griežtas autoriaus tikslumas ypač pastebimas kitų kalbų vertimuose.
>
> Nors prof. Kolupaila ir kukliai pažymi, kad jo knyga nepretenduoja į visiškai pilną bibliografiją, bet mums yra aišku, jog jo leidinys yra vienas iš nedaugelio tokio masto bibliografijų. Todėl mes be jokių rezervų rekomenduojame šią knygą kaipo nepamainomą hidrometrinių žinių šaltinį". (Water Power, June, 1961).

Mes lietuviai, ypač akademikai skautai, didžiuojamės savo Garbės Nario atsiekimais. Septyniasdešimties metų sukaktuvių proga jungiamės visi, spaudžiame Jo kairę ir nuoširdžiai tariame Ad Meliorem mūsų mylimam profesoriui.

Fil. Vyt. Šliūpas

... Taip dail. V. Raulinaitis prisimena Prof. aktn. Steponą Kolupailą, keliaujantį Nemunu.

LIETUVOJE IŠLEISTAS ROMANAS SKAUTAMS SUNIEKINTI

Sktn. Augustas Kvietinis

Pastaruoju metu rusiškieji okupantai Lietuvoje sustiprino akciją prieš bet kokius reiškinius, kurie vienu ar kitu būdu primena Nepriklausomybės laikų palikimą. Buvo sukurta visa eilė įstaigų, komitetų, įtraukta daugybė agentų, kuriems uždėta pareiga juodinti Nepr. Lietuvos gyvenimą, kultūrą, spaudą, kariuomenę, policiją, administraciją, organizacijas ir kt. Šio darbo ėmėsi specialiai paruoštų "kadrų" skaičius. Pasipylė visa eilė brošiūrų - knygiūkščių ir storų knygų: gerai apmokami judai stengėsi atlikti savo juodą darbą.

Į šią akciją buvo įtraukta ir buvusi Lietuvos skautų sąjunga. Jeigu prieš tai bolševikų spaudoje buvo vengiama apie skautus iš esmės kalbėti, tai pr. metų pabaigoje ar š. m. pradžioje buvo iššauta iš pačios didžiosios "patrankos" — buvo išleistas skautams suniekinti paskirtas specialus romanas 424 puslapių apimties — antrašte "Į stiklo kalną".

Naujojo romano autorius — bolševikų rašeiva J. Avyžius. Mes arčiau nepažįstame šio vyruko. Rodosi, kad jis kilimo joniškietis (Šiaulių apskr.), Nepriklausomos Lietuvos laikais mokęsis gimnazijoje (Joniškio?) ir, kaip iš romano veikėjų aprašymo matyti, pats autorius galėjo būti skautų organizacijos narys.

Trumpai suglaudus, romano turinys yra maždaug toks:

Pagrindinis veikėjas Benius Žutautas, gimęs iš nelegalios moterystės, savo motinos ir patėvio komunisto Ronkio remiamas, patenka į Skuodžių (išgalvotas vietovės vardas) gimnaziją, kurią ir lanko iki VIII klasės. Čia jis žavisi "buržuazinės nacionalistinės Lietuvos idealais" ir, nors patėviui labai nepatinka, įstoja į skautų eiles. Visa skautybė — Baden-Powell'io auklėjimo sistema — autoriaus čia šaržuojama; skautai parodomi kaip iškrypėliai, visuomenės atmatos, chuliganai, mušeikos, langų daužytojai, "finkininkai", pagaliau, jau suaugę, svetimų žmonų suvedžiotojai ir t. t. Juos globoja gimnazijos mokytojas Mingaila, remia vadovybė. Skautų globėjo užkulisinių intrygų pastangomis įkūriamas slaptas mokinių laikraštėlis, niekinami įvairūs asmenys, daužomi mokytojų langai ir atliekami kiti juodi darbai. Kulminacinis punktas iškyla į aukščiausią laipsnį, kai skautas Benius Žutautas pasakoja skautų globėjui - vadovui Mingailai, esą jo patėvis Ronkis esąs komunistas; Ronkis policijos suimamas, daroma krata, etc. Už šį "nuopelną" Žutautas skautų sueigoje gauna viešą pagyrimą. Tačiau gimnazijoje sukeliamas moksleivių judėjimas prieš Žutautą ir jo bendrus, pakyla kairysis elementas įvairios rūšies boikotais, įspėjimais, grąsinimais. Žutautas ima girtauti, paleistuvauti: keršydamas išmuša matematikos mokytojui (komunistui) langą ir dargi jį sužeidžia. Šį

nusikaltimą suseka vienas klasės draugas komjaunuolis. Matematikos mokytojas pasišalina iš mokyklos, komjaunuolis suimamas, bet ir Žutautas išmetamas iš gimnazijos. Taigi, visos Žutauto svajonės tapti iš pradžių kunigu, vėliau mokytoju, karininku, diplomatu — nuėjo niekais, sudūžo.

Romane šaržuojamas ano meto Lietuvos gyvenimas, veikėjai, mokyklos vadovybė, jaunimo organizacijos; ateitininkus čia kažkodėl tikruoju vardu nevadina, o tik "religininkais", neminėdami fakto, kad ateitininkai veikė "pogrindyje". Prisipažindamas autorius, kad iš apie 400 mokinių gimnazijoje tebuvo vienas komjaunuolis, jų vietoje iškelia kažkokius savo išgalvotus "kultūrininkus". Drauge parodo stiprų komunistų judėjimą tariamuose Skuodžiuose, kurio, kaip žinia, nebuvo.

Šis veikalas, kaip pažymėjo bolševikų kritika, esąs skirtas "buržuazinės praeities demaskavimui" ir jis savo uždavinį atlikęs. Kai kurie rašeivos net teigė, esą "Į stiklo kalną" primenąs netgi V. Mykolaičio-Putino "Altorių Šešėlyje"...

Skautai — valdžios proteguojama organizacija; jos nariai gauna lengvatų, netgi "kelialapius" į stovyklas. Šia proga reikia pastebėti, kad mes, senieji skautai, skautavę Lietuvoje nuo pirmųjų iki paskutiniųjų skautybės gyvenimo dienų, kokių nors kelialapių nežinojome ir apie juos negirdėjome, nes jų iš viso nė nebuvo. "Kelialapius" į Lietuvą atgabeno bolševikai savo veikėjams ir tai tik po II-jo Pasaulinio karo: tai yra lengvatos pasinaudoti vasarojimo patogumais. Nepriklausomos Lietuvos laikais skautai stovyklas ruošdavo savo kukliomis lėšomis, asmeniškais ištekliais, tėvų parama.

Šnipinėjimo "dorybė", kuri primetama skautams kaip B. P. sukurtos sistemos pagrindinė "žymė", taip pat buvo ir yra svetima: jie niekada nešnipinėjo ne tik savo tėvų bei artimųjų, bet ir iš viso nesivertė šiuo amatu. Rašeiva J. Avyžus šią žymę skautams bus prikergęs iš komunistinės sistemos, kur ne tik komunistų partijos nariams, bet ir eiliniams komjaunuoliams bei pionieriams uždėta pareiga šnipinėti savo artimuosius ir, užgirdus ką nors nepalankiai pasisakant apie bolševikų santvarką, pranešti komunistų milicijai (NKVD). Nei J. Avyžius, nei kiti, kad ir labai gerai apmokomi iš kolchozininkų išspaustais pinigais, rašeivos neįstengė ir neįstengs surasti tikrų faktų (romanuose gali sau iki valios fantazuoti), kad skautai būtų skundinėję savo artimuosius. Bet šia proga mes priminsime J. Avyžiui ir kitiems to paties plauko "kūrėjams", kad Žutauto atvėjį jie bus paėmę ne iš garbingos Lietuvos skautų istorijos, o "paskolinę" iš komjaunimo... Tokių atvėjų Sovietų Rusijoje (gal būt ir okupuotoje Lietuvoje) buvo daugybė. Užteks paminėti vieną, labiausia visų žinomą ir išgarsintą: savo laiku Sovietų Rusijos vadovybė išleido pašto ženklą su vieno berniuko atvaizdu; šis berniukas — Morozovas, sąmoningu būdu, kaip tikras komjaunuolis, "atlikęs savo pareigą", — išdavęs savo tėvus, kurie savo tarpe buvo nepalankiai išsireiškę apie komunistų santvarką. Jeigu Avyžiui toks faktas nebūtų žinomas, tepasiteirauja pas filatelistus ir tepaieško to "istorinio" pašto ženklelio.

Nėra reikalo čia mums toliau įtikinėti rašeivą J. Avyžių, tuo labiau, kad jis dar pats tebėra bekopiąs į bolševikinės raudonosios žvaigždės "Stik-

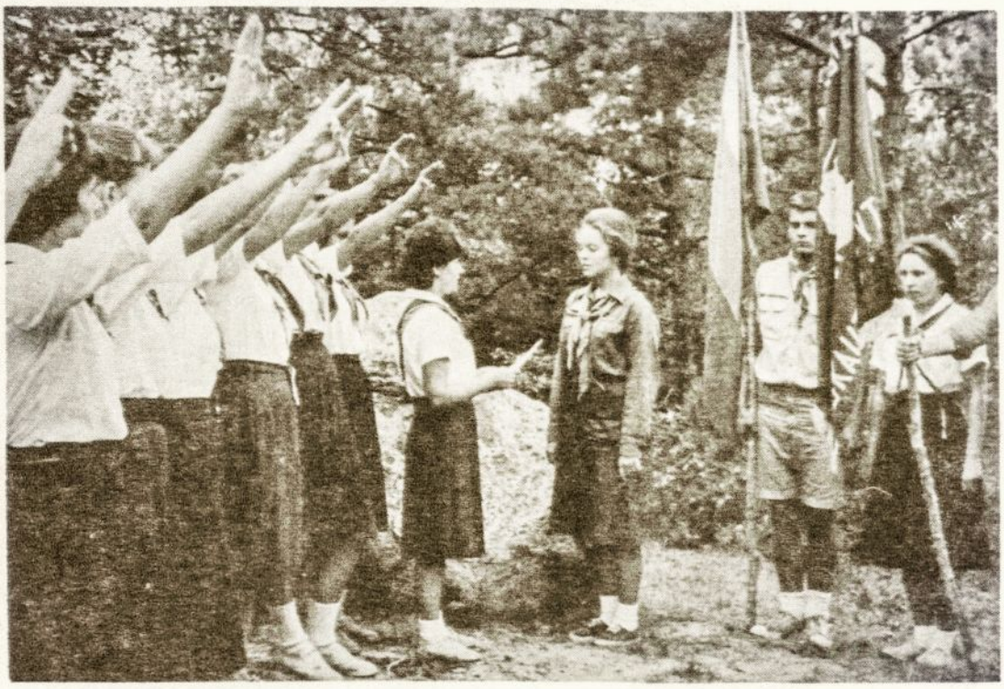

Audronė Dragunevičiūtė gauna ASD spalvas.
G. Peniko nuotr.

lo kalną", per bolševikų užgniaužtos lietuviškos skautybės lavoną; skautybės, kuri tikrai nėra blogo padariusi ne tik pačiam Avyžiui, bet ir visai lietuvių tautai bei žmonijai. Ir, jeigu J. Avyžius buvo savo laiku skautu, mums tik gėda, kad mūsų tarpe atsirado jo paties aprašyto "herojaus" Žutauto keliais nuėjęs vyrukas, atsirado skautas, priteršęs savo lizdą.

J. Avyžiaus romanas skirtas skautams suniekinti. Kodėl gi atsiranda reikalas paskirti ir išleisti net 15.000 egz. tiražu visą romaną? Matyt, kad skautybės idėja tebėra gyva lietuvių širdyse, kad teko imtis tokių išlaidingų priemonių. Tačiau ir jos jau vargiai beapsmokės, nes J. Avyžius savo darbą atliko nekaip. Jau objektyvesni bolševikų kritikai pažymi, kad "ne visi autoriaus vazduojami vidiniai konfliktai yra psichologiškai gilūs, kai kur herojaus poelgiai ir sprendimai atrodo suprastinti, paremti vien abstrakčių samprotavimų charakteristika ir pan." (J. Lankutis, 1962 m. Literatūros ir meno metraštis, 101 pusl.). Mes dar iš savo pusės pridėsime, kad Avyžius iš viso nėra rašytojas, o tik eilinis bolševikų propagandistas, kuris už meniškai nevykusį romaną gali būti dargi savo propagandos įstaigos papeiktas: skautų organizacijos jis nepajėgė suniekinti. Lietuvos visuomenė gerai žino, kas yra skautija; ji taip pat žino, kad bolševikai yra ją sulikvidavę, daugelį jos veikėjų suėmę, iššūdę, ištrėmę, tačiau tos pačios skautystės pavyzdžiu yra sukūrę "pionierių" ir iš dalies komjaunimo organizacijas, pavogdami iš skautų daugybę jų auklėjimo priemonių. Juk ar nekrinta į akį Lietuvos skaitytojui, kai J. Avyžius juokiasi iš geltonšlipsių -raudonšlipsių skautukų, o tokios pačios spalvos ir tokios pat formos bolševikiškų pionierių šlipsus dievina? Kai pajuokia skautiškas stovyklas, o patys savo krašte išplėtė stovyklavimą iki aukščiausio laipsnio, ir t. t.

Sunkus buvo Avyžiui užduotas judošiškas uždavinys. Judas savo uždavinį atliko ir... Avyžius tinkamai neatliko, nors ir labai stengėsi.

J. Avyžius, Į STIKLO KALNĄ. Valstybinės grožinės literatūros leidykla, Vilnius, 1961. Tiražas 15.000 egz. 425 pusl. Kaina 78 kp.

LAUŽAS

Ramunė Kviklytė

Na vyrai pakilkit! sukursime laužus!
Sukursime laužus, kaip gaisro ugnynus,
Tespindi naktis mūsų giesmes užgniaužus,
Bet mūsų skaisčių vėliavų nepamynus.

Nurimę sustojom prie tvyskančio laužo,
Kur žiežirbos čirkšdamos sprogsta į veidus
Raudona liepsna tvankią ūkaną daužo.
Slopinančią naktį mus žygiui praskleidus.

Liepsnoja mūs laužas, prabilo trimitas
ir žvengdamas žirgas drąsina valdovą.
Na vyrai! ir šiandien mūs žygis ne kitas;
Paveldėjom žemę, ir garbę, ir kovą.

Putinas

Seniai, seniai prieš daugelį tūkstančių metų, kada dar pasaulį valdė galingi graikų ir romėnų dievai; kada deivė Diana, bemedžiodama miške, su savo lanku pažeisdavo ne vienam medžiotojui širdį; kada pragaro vartus saugojo ne kipšiukas, bet baisusis šuo Pluto, aukštai, aukštai dausose atsirado gailestingasis dievas vardu Prometėjus. Iš aukštybių jis žvilgterėjo žemyn ir pamatė žmonių vargą. Žmonės sušalę, susigūžę sėdėjos ratelyje ir valgė žalią mėsą.

Gailestingasis Prometėjus pakraipė savo gražią galvą, ir bešildydamas kojas į šiltą žvaigždės liepsną, atsikandęs gerai iškepto steiko kąsnį, nutarė ilgai nelaukęs veikti. Gerai susikaupęs ir rimtai apgalvojęs visas situacijos puses, priėjo išvados, kad geriausia išeitis — tai žmonijai dovanoti ugnį. Taip Prometėjus ir padarė. Kiti dievai pasišiaušė, pasipūtė ir, baisiai supykę, žiauriai nubaudė Prometėjų. Deja, baudus ar nebaudus ugnis jau buvo žmonių rankose.

Ir taip iš ugnies kilo laužai — lauke kuriama malkų ar šakų krūva. Istorijoje laužai buvo naudojami įvairiose situacijose.

1. Apeigų laužai, pvz. Vaidilučių kurenama amžinoji ugnis. Joninių laužas.
2. Sudeginti mirčiai pasmerktuosius, ypač eretikus ir vadinamas raganas.
3. Siųsti signalus.
4. Šiandien paplitę jaunimo organizacijų pramoginiai, paprastai turintys ir savo meninę programą, laužai.

Šis straipsnis yra kandidatės tema, rašyta Čikagos skyriui. Autorės teigimu, čia pateiktos mintys yra skirtos skautų laužams, gi akademikų atveju reikėtų naudoti kiek kitokius metodus. Ramunė šiuo metu studijuoja Urbanoje, spalvas gavo šių metų akademinėje stovykloje.

Stovykloj gardžiau negu pas mamą.
G. Peniko nuotr.

Apie pastaruosius aš ir kalbėsiu.

Ne viena skautė, prisiminus savo skautišką gyvenimą, tuoj išvysta stovyklą. Gyvendama stovyklos prisiminimuose ji niekad neregi savęs kaip šlapios, uodų sukandžiotos sesės, parudavusios nuo karštos saulės, o gal daugiau nuo purvo. Ji nemato savęs ilgai laukiant pavėluotų pietų, o tada valgant gerai "iškeptą" karbonadą. Ne! Ji regi gražias, pilnas saulės ir juoko dienas. Net ir lietus atrodo malonus. Kas kitas, jeigu ne skautė, žaibams trankantis ir per palapinės skylę varvant lietui, gali bevalgydama šlapią "peanut butter ir jelly" sumuštinį ir gerdama lietaus ir kavos mišinį, linksmai dainuoti?

Bet gražiausių sesės minčių dalis visada yra skautiški laužai. Tai labiausia laukiamas dienotvarkės punktas. Geras pusvalandis prieš laužą, vadovė, užsukus į sesių palapinę, išvys seses iš plaukų traukiančias sagtukus, bežiūrinčias į veidrodį, skolniančias megztinius ir t. t. ir galvojančias... Ar prie laužo, žvaigždėm papuošus tamsiai aksominį dangų, kada per mišką skambės linksmos dainos, kada prieš akis atsivers pasakų karalystė ir atidarys duris į jaunatvišką juoką, gal tada prieis prie laužo ir jis romantiškai ištars: "Nugi pasitrauk, aš čia irgi noriu atsisėsti."

Laužas — tai skautų vienybės simbolis. Gili ir simbolinga liepsnos reikšmė. Ji ne tik vienybės ženklas, bet ir skaistumo ir švarumo simbolis. Liepsna naikina visa kas negryna, ji nuvalo viską ir skleidžia šilimą ir šviesą. Gal dėl to ir išdykiausių brolių akys, kurios visada ieško, kur galima iškrėsti naują išdaigą, bedainuojant paskutinę "Ateina naktis", minutę surimtėja, kai draugų būrys naktį stovi ir pasižada idealui.

Paskutiniuoju metu, bestovyklaujant dažnai tie laužai kažkaip nesiklijuoja. Prieš laužą, kaip ir visuomet sesės dabinasi, gyvena laužų nuotaikoj. Deja, prie laužo ši nuotaika tuoj dingsta. Vyresni (15-16 m.) sėdi, kalbasi tarpusavy arba visai tyli. Jaunieji šaukia, rėkia įvairius šūkius, po kai kurių laužavedžiui nieko nelieka, kaip tik žemėj išsikasti duobę ir prapulti. Vaidinimai — tai paprastai seni juokai, kuriuos girdint 10 kartą kažkaip nesinori juoktis. Vienintelė daina, kuri praeina tai ir yra "Ateina naktis". Skautams laužas ir tik tampa dienotvarkės punktas, o ne koks nepamirštamas įvykis. Ir skautai ir vadovai lieka nepatenkinti. Abi pusės nori įdomių laužų. Kyla klausimas "kaip padaryti laužus įdomesnius?"

Kad laužas būtų ne tik įdomus, bet ir naudingas, jis turi būti tinkamai parengtas ir įdomiai pravestas. Laužas turi praeiti linksma, jaukia, nuoširdžia nuotaika, bet kartu būti naudingas, nes skautai bežaisdami mokosi gyvenimo ir auklėjasi.

Laužavedys turi atsiminti, kad yra trijų tipų laužai, ir kiekvienam reikia atitinkamai pasiruošti.

1. **Iškilmingi laužai - reprezentaciniai.** Šitie yra daromi ne tiek skautams, kiek atsilankiusiai visuomenei. Čia turi būti išrinkti geriausi pasirodymai. Vaidinimai turi būti visiems suprantami. Asmeniški juokai čia neturi vietos.

2. **Kasdieniniai skautų laužai.** Neformalūs. Čia iškeliamos skautų problemos. Galime vaidinti vaidinimus, apie kuriuos paskiri žiūrovai nesusigaudytų.

3. **Skilčių laužai.** Susirinkę skautai kepa bulves, dainuoja, diskutuoja problemas, pasakoja nuotykius. Specialiai paruoštų pasirodymų nereikia.

Nors laužo įdomumas, visa nuotaika priklauso nuo laužavedžio ir žiūrovų, visgi didžiausias darbas atitenka laužavedžiui. Geras laužavedys yra asmuo pilnas energijos, pilnas juoko. Jis turi sugebėti šį juoką ir energiją perduoti ir kitiems. Geriausiai yra, kada laužavedys pažįsta visus prie laužo susirinkusius skautus. Tada jis gali į laužą įdėti asmeniškumo. Jis žino kokie vaidinimai patiks, kokį šūkį kuriai skilčiai sušukti, žino ir kurį broliuką bei sesutę pakviesti pravesti dainą.

Laužavedys, tai kaip koks juokdarys - komikas, turi kiekvieną minutę žinoti kas yra tinkama ir kas netinkama pasakyti. Jis turi būti diplomatiškas ir žinoti kas atneš juoką ar pyktį. Geriausia, kai laužavedys iš anksto sau paruošia laužo programėlę. Čia jis surašo pasirodymus, šūkius, dainas ir t. t. Dainas, kurios bus dainuojamos prie laužo, laužavedys gali iš anksto paskelbti skautukams (ypač per iškilmingus laužus). Tada skautai, kurie žodžių nemoka, gali juos išmokti, o kiti — pakartoti. Gerai, kada ir iš anksto skiltys žino, kada bus jų vaidinimas. Visa tai duoda laužams sklandumo ir sumažina tuos momentus, kada laužavedys skautukams turi ištarti: "Na, kol sesės pasiruoš, mes sudainuosim dar vieną dainelę."

Į laužo programą laužavedys turi įvesti įvairaus tipo pasirodymų. Į laužą skautai turi rinktis ne pavieniui, bet būtinai skiltimis. Skiltis, atėjusi prie laužo, turi sušukti savo skilties šūkį, pvz.: Sraigės slenka sssssss! Undinės, Visada pirmutinės!! ir t. t. Jau prieš laužo uždegimą turi vieš-patauti skautiška nuotaika. Skiltys turi šūkiais sveikinti atėjusias skiltis,

kviesti miegales pavėlavusias. Kai laužas jau liepsnoja, pagal visas teorijas turi būti trumpas pašnekesys. Deja, realybėje dažniausia šie pašnekesiai nebūna skautų laukiami. Po kelių paskaitų dieną, kas nori dar prie laužo klausytis pamokslų? Dėl to laužavedys turėtų pasitenkinti trumpu dienos minties padavimu. Jeigu stovykloje yra kokių problemų, prie laužo yra geriausias momentas jas iškelti ir paklausti, ką skautai apie jas galvoja.

"Atžalyno" ASD pastovyklės vadovės, iš kairės: tikrosios narės: Gintarė Šileikaitė, Laima Petrauskaitė, Jūratė Jokšaitė ir Gina Staniulytė.
J. Tamulaičio nuotr.

Kaip jau anksčiau minėjau, yra nusistovėjusi tokia idėja, kad vaidinimai turi būti būtinai seni juokai, kurie metai iš metų yra vaidinami stovykloje. Gal tas būtų dar pakenčiama, bet blogiausia, kad labai dažnai šie pasirodymai yra surišti su girtuoklių nuotykiais ar kitais neestetiniais dalykais. Juk skautai iš pasirodymų turi mokytis, o šitokiuose pasirodymuose tikrai nieko pamokančio nerandama. Bet laužavedys retkarčiais gali ir tokius vaidinimus praleisti, kad skautai pamatytų jų pigumą ir beprasmingumą.

Tai ką vaidinti? Pasirodymų yra lobių lobiai. Galima sukurti stovyklinius kupletus; išversti iš anglų kalbos dainą; įscenizuoti kokią liaudies dainelę. Berniukas turi tik apsirengti kaip mergaitė ir visi mirs juoku. Galima padaryti berniukų tarpe ir grožio karalaitės rinkimus. Tik čia reikia būti atsargiais, kad viskas nebūtų perdėta. O kiek dar lieka kitų temų? Pasakų, padavimų, operų (matant jas iš skautiškos pusės)? Visada praei-

nantis pasirodymas yra stovykliniai "pletkai". Šitas pasirodymas, deja, nelabai tinka reprezentaciniams laužams, nes žiūrovai nesupras juoko prasmės. "Pletkus" galima pateikti įvairiose formose: stovyklos laikraštėlio skaityme, tai dvasių šaukime, tai į žmogaus galvą įdedant atskirų žmonių protą ir žiūrint ką kas prakalbės ir t. t.

Visgi laužai neturėtų susidėti vien iš pavienių pasirodymų. Prie laužo labai tinka ir įvairūs žaidimai, pvz., mįslių bei priežodžių įscenizavimas ir žiūrovų spėjimas ką skautai vaizduoja. Prie laužo labai tinka ir grupinės dainos, pvz., Buvo boba Vilniuj, Kai ateina ta adyna, Stovykloj tylu ramu, Aš esu muzikantas, Laužas, laužas, Vai kelkitės vaikeliai, ir taip toliau.

Prie laužo reikėtų įdėti ir vieną kitą rimtesnį pasirodymą. Tik, Dieve apsaugok, nevaidinti vaidilutes kūrenančias ugnį, arba šaunių karių kovas su kryžiuočiais, nebent norint iš jų pastatyti gerą komediją. Šiais metais, minint Maironį, vienoj skaučių stovykloj buvo labai gražus paprotys. Skiltis, laimėjusi garbės gairelę, prieš laužo pabaigą pasako ar tai Maironio eilėraštį, arba padainuoja jo kokią dainą. Tinka prie laužo skaityti ir stovyklinį dienoraštį, tinka ir daug kitų dalykų, bet man jau nusibodo rašyti, tai jūs patys panaudokite savo vaizduotę.

Prieš baigdama, dar noriu pasakyti, kad geriausias būdas prie laužo palaikyti skautišką nuotaiką yra kiekvieną skiltį kokiu nors būdu įtraukiant į programą. Kada ji yra programos dalis, tada ji turi sekti ir visą programą. Be to visi stengiasi, kad jų pasirodymas būtų įdomiausias.

Dėl to padarykime savo laužus įdomius, kad romantiškas brolis po laužo nesiųstų komplimentų vien kasdieniniam grožiui, bet drąsiai sakytų: "Kokia tu buvai graži juodukė ar arabė laužo pasirodyme."

BIBLIOGRAFIJA

1. "Stovyklos Dienos" IV-tos Lietuvių skautų tautinės stovyklos dienraštis, N.1, p.1.
2. Lietuvių Kalbos Vadovas, Dr. P. Skardžius, p. 351.
3. Lietuvių Enciklopedija, XIV tomas, p. 290.
4. Kaip Stovyklauti, sktn. K. Avižonis, p. 219.
5. Ibid. p. 220.
6. Budžiu, 1960, nr. 3, p. 57.
7. Ibid. 1959, nr. 4, p.1 1.
8. Kaip Stovyklauti, p. 234.

New Yorko skautai vyčiai kandidatai ir Korp! Vytis junjorai V. Bileris ir S. Mrozinskas rieda dviračiais Naujosios Anglijos plentu, pakeliui į Atlanto rajono stovyklą.

PUŠIS, KURI JUOKĖSI

L. Germanienė

Ar tai ką aš suprantu, žiūrėdama į modernaus meno paveikslą jau reiškia tiesą, kuri kiekvienai mirtingai žmogiškai būtybei yra skirtinga? Nežinau, mieli skaitytojai! Dažnai, skaitydama knygas, pasijaučiu supančiota to netikrumo rate ir save teisinu sakydama, kad tik autorius turi tiesioginę pirmenybę į savo kūrinio teisingumą, o mes esame tik jo kūrybos interpretatoriai.

Gyvenu panašaus netikrumo laipsnyje, perskaičius J. Marcinkevičiaus, dabartinės Lietuvos rašytojo, vėliausią knygą "Pušis, kuri juokėsi". Iš tikrųjų juokėsi ne pušis, bet rašytojas, iš suakmenėjusių ir šaltų pažiūrų žmogaus, kada jis suklumpa savo nihilistiniame kūne pajutęs meilės šilumos spindulėlį.

Rašytojas ar poetas?

"Kraujas ir pelenai", "Publicistinė poema", "Dvidešimtas pavasaris", ir dar pora vaikiškų knygų yra išimtinai J. Marcinkevičiaus poeziniai rinkiniai. Jeigu jo rašymo formą galima būtų pavadinti tradicine, tai eiliavimo ir minties pritakymo lankstumas dažnai yra žavintis, ypač autoriui aprašant gamtos vaizdus:

Iš po debesio sužiūrus
Saulė glosto Vilniaus mūrus
Šliaužia, laipioja stogais
Žaidžia atvirais langais
Apsisukusi kieme
Prausiasi lietaus klane.

"Dvidešimtas pavasaris"

Arba vėl:

Auditorija nutilo
Saulė kilo, kilo, kilo
Ir po didelių vargų
Prisikapstė prie langų.
Langas buvo atdarytas
Saulė tuoj į vidų ritas
Pasistūmė kiek į priekį
Ir, žiūrėk, už nosies siekia,
Glosto kaktą pamažu,
Saule, saule! Negražu!

"Dvidešimtas pavasaris"

Bet tik tiek jo eiliavimu galima ir žavėtis. Savo kūryboje išimtinai domėdamasis tik jauno žmogaus savistoviu į gyvenimą prasimušimo etapu, autorius neišeina herojum, bet banaliu politiniu įrankiu. Jo herojai

reikalingi tik tam, kad jie suniekintų praeitį, būtinai paneigtų Dievo būvimą ir liktų ištikimi komunistinei idėjai. Čia vėl kyla klausimas; ar J. Marcinkevičiaus favorizuojami herojai, atstovaują idealiąją komunistinės idėjos pusę, kalba už patį autorių, ar valdžios cenzūrą, nuo kurios priklauso veikalo likimas.

Pušis, kuri juokėsi

Gan patraukliai skambąs apysakos pavadinimas, su kuria J. Marcinkevičius prasilaužia iš eiliuotos kūrybos ir veiksmą tęsia prozinėj formoj. Sakiau tęsia, nes "Dvidešimtam pavasary" autorius nagrinėjo tą pačią jauno žmogaus problemą: jo savarankiško kelio pradžios ieškojimą, nuo kurio prasideda žmogus - asmenybė. Tos pačios tematikos kartojime man prisimena "kaubojiški" siužetai: perskaitęs vieną, žinai kuo baigsis visi. Gal bus tik skirtingi veidai ir aplinka, bet šiaip viskas monotoniškai kartosis. Spėčiau, kad "Pušis, kuri juokėsi" autoriaus kūryboje turėjo tikslų parodyti dabartinės studentijos netikrumą ir abejones, bet, kaip minėjau, cenzūrą tenkinant, herojais žmonės lieka tik tiek, kiek jie yra pajėgūs nusilenkti komunizmui.

"Pušis, kuri juokėsi" ypatingai įdomi savo neįprastų problemų iškėlimu. Čia yra sulaužoma nusistovėjusi sovietinės Lietuvos tvarka ir autorius, dailininko Staugaičio asmenyje išeina ieškoti savęs ir save surasti aplinkoje. Staugaitis išdrįsta suabejoti sovietine kultūra, ilgisi idealaus pasaulio ir tuo pačiu nori būti savo gyvenimo autorium, ištikimu ne kam kitam — tik sau. Dailininkas ilgisi erdvės, kuri nevaržytų jo kūrybinio impulso ir padėtų jam atsiplėšti nuo daiktų vergovės. Kūrybos procesu jis mėgina nugalėti materiją — reprezentuoti modarnaus dailininko kūrybinį kelią ir priešintis, kada jam yra pasiūloma tapybon įvesti "peizažą mašinų, žodžiu, technikos ir daugiau žmonių". J. Marcinkevičius iškelia kūrėjo laisvės problemą netik temų pasirinkime, bet kaip jos turi būti atvaizduotos, nes "dailininkas piešia ne ką nori, bet ką nori matyti kiti."

Žemė, gyvenimas ir meilė — trys sąvokos, kuriose pagrindinai sukasi visas knygos siužetas. Kiek svarbi yra žemės sąvoka? Tai J. Marcinkevičiaus Dievas, kurį autorius, negalėjęs pavadinti žodžiu, paverčia tik simboliu. Ties žemės simbolika lūžta Staugaičio asmenyje norėtas sukurti stipraus, į nieką netikinčio žmogaus charakteris. Žemė priėmė visas jo silpnybes ir "ji buvo tokia gudri, kad nesipriešino". Ieškant simbolizmo, Staugaičio asmeny galėjo atsispindėti tikras komunizmo veidas, nors nepastovus ir netobulas. J. Marcinkevičiaus keliamas gyvenimas yra daugiau negu intrygų pilna egzistencija. Tai marksistinės teorijos pagrįsta istorijos raida, kurioje atsispindi žmogaus abejonė vyraujančiai valdymo sistemai, ieškoma naujų gyvenimo kelių, bet, jų negalint rasti, pakeičiama dvasinė žmogaus padėtis ir paliekama tam pačiam mechanizuotam stovy.

Meilės sąvoka šioje J. Marcinkevičiaus knygoje irgi nesiriboja vien tik dviejų dalių tarpusavio ryšyje. Žodis "mylėti", autoriaus nuomone, yra pagrindinis kiekvieno kūrėjo principas. Tik mylint gali išsivystyti dvasinis ryšis su mylimuoju, o ne žodžais ar veiksmais. Žvelgiant į Staugaitį kaip į dailininką jis taip pat turėjo pergyventi tai, ką jis perdavė drobėje.

Grupė jaunų lietuvių dailininkų, dalyvavusių Čiurlionio galerijoj rengtoje parodoje. Iš kairės sėdi: Nijolė Adomėnaitė-Banienė, fil. Zita Sodeikienė, Liet. Gen. Konsulas Dr. P. Daužvardis, fil. Dalia Verbickaitė, Marija Ambrozaitienė; stovi Henrikas Blykis, Vida Krištolaitytė, Juozas Mikelevičius, fil. Birutė Bulotaitė, Stasys Šimaitis, Jonas Strungys ir fil. Algirdas Trinkūnas. V. Noreikos nuotr.

Šią dvasinę pergyvenimo problemą J. Marcinkevičius sprendžia per Julės asmenį. Staugaitis, knygos pradžioje, myli Julę tik fizine meile, kurioje nėra pergyvenimo dvasine prasme. Visa likusi knygos dalis yra skirta tam blaškymuisi, kol pagaliau dailininkas suranda savo gyvenimo įsiprasminimą. Staugaičio meilė Julei tampa tokia stipri, kad net pajėgia pakeisti jo nuomonę ir įsitikinimus. Tikruoju autoriaus terminu, jis pradeda mylėti - kurti, jausti savaip ir pradėti iki šiol besiblaškantį gyvenimą vėl iš naujo. Psichologiškai interpretuojant, per Julės asmenį Staugaitis suranda savo gyvenimo ramumą ir saugumą.

Koks buvo knygos tikslas? Sunku pasakyti. Ar klystu manydama, kad pagrindinis knygos tikslas tėra tik komunistinės jaunosios kartos abejonių ir netikrumų iškėlimas, gali spėti tik rimti knygų analizuotojai. Skaitydama jaučiau autoriaus galingą įsisiūbavimą, norint skaitytojui pasiguosti ir pasidalinti savo išgyvenimais. Knygos veikėjų dirbtinumas ir negyvumas pakankamai visos intrygos neišsiūbavo net iki mažiausios intrygos taško. Jautėsi, kad veikėjas kuria, dirba, nori žengti pirmyn, bet jau knygos pusiaukelėje žinai, jog jie visi grįš ten, iš kur judėjimą pradėjo. Dalinai dėl to, jog mes žinome, kad kito kelio autorius neturi, lygiai taip kaip pasirinkimo neturėjo dailininkas Staugaitis: turėjo panaikinti drobėje nupieštą šešėlį, kad patenkinus jo darbą sprendžiančius teisėjus.

ATŽALYNE

Dangus toks mėlynas, mėlynas,
Ir ežeras mėto bangas,
Prašau, sustokim minutę,
Prisiminkim stovyklos dienas.

Tarp šimtamečių ąžuolų, tarp žalių eglaičių, tarp visokių medžių, kurių vardus tik filisterės botanikės sugeba žinoti; prie didelio ežero, kurio molio krantai savo statumu prilygsta Gibraltaro uolai, 1962 metais po Kristaus rugsėjo 1-9 dienomis Morpeth, Ontario, Kanadoje įvyko XII-ji Akademinio Skautų Sąjūdžio stovykla "Atžalynas".

Šią stovyklą geležine ranka ir auksine širdimi valdė:
stovyklos viršininkas senj. Algis Zaparackas;
stovyklos adjutantas senj. Rimas Griškelis;
sesių komendantė t. n. Gintarė Šileikaitė ;
brolių komendantas senj. Vladas Stropus;
programos vedėja fil. Dalė Koklytė;
ūkvedys senj. Algis Jokūbaitis;
stovyklos laikraščio "Atžalyno Aidų" redaktoriai: senj. Jonas Žukauskas ir t. n. Laima Petrauskaitė;
sporto vadovas — energingas senj. Henrikas Juknaitis.

Garsas apie įvykstančią stovyklą nuskambėjo po visą plačiąją Ameriką ir Kanadą. Ir pradėjo su ugniniais vežimais, kurie per sidabro plentus lekia be arklio ar jaučio pagalbos daug greičiau už vėją, rinktis akademikai skautai ir skautės. Ir prisirinko jų iš Chicagos, Clevelando, Detroito, Bostono, Toronto, Hamiltono, iš Omahos, iš Cicero ir net iš tolimo angelų miesto — Los Angeles.

Atvažiavę tuoj pradėjo iš mašinų traukti dėžes ir gabenti jas į vasarines kabinas, kurių languose žaidė išdykęs ankstyvas rudens vėjas, o lovų matrasuose šokinėjo draugiški vabaliukai. Tik drąsūs Chicagos broliai, kaip lietuvio poeto yra pasakyta, "Nepabūgo nei audrų, nei vėjų" ir, norėdami pilnai susijungti su gamta, priglaudė savo pavargusius kūnus žaliose palapinėse.

●

Jis buvo vargšas junijoras,
O ji — narė iš A. S. D.,
Nesužavėjo jo Maironis,
Tiktai mergaitė kaip gėlė.

Nenusiminki auksiaplauke,
Praeis meteliai du ar trys,
Ir tavo vargšas junijoras,
Gal bakalaurą įsigys.

LIETUVOS
NACIONALINĖ
M. MAŽVYDO
BIBLIOTEKA

XII A.S.S. STOVYKLA 1962-IX-1,9 D. MORPUTH, ONTARIO

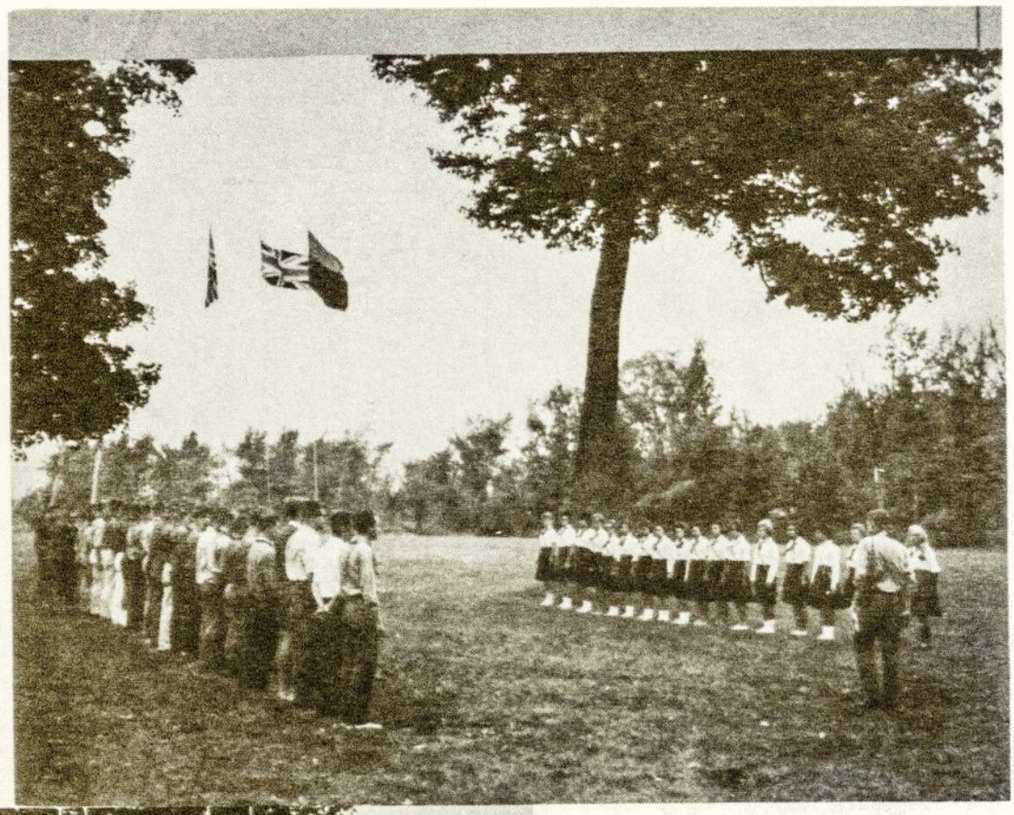

Stovykla ramiai!

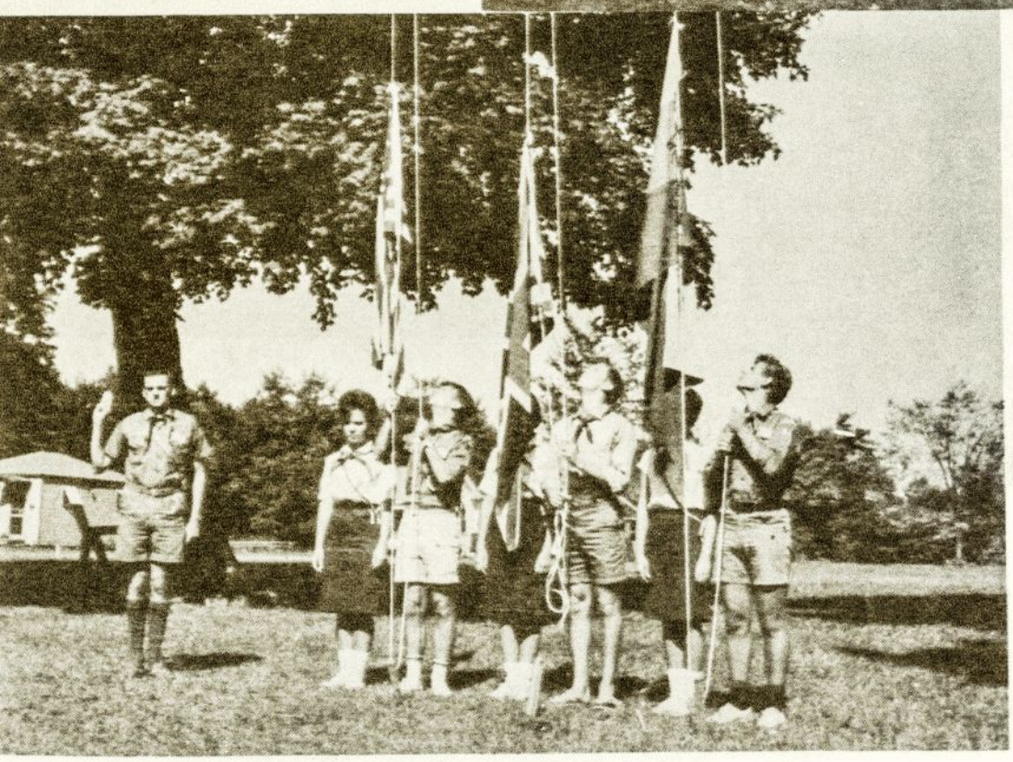

Kažin, ar nenutruks?

NUOTR. : S. KLIMO
G. PENIKO
A. RIPSKIO
J. TAMULAIČIO

Dievui...

Eglių pavėsyje kalba fil. Br. Vaškelis

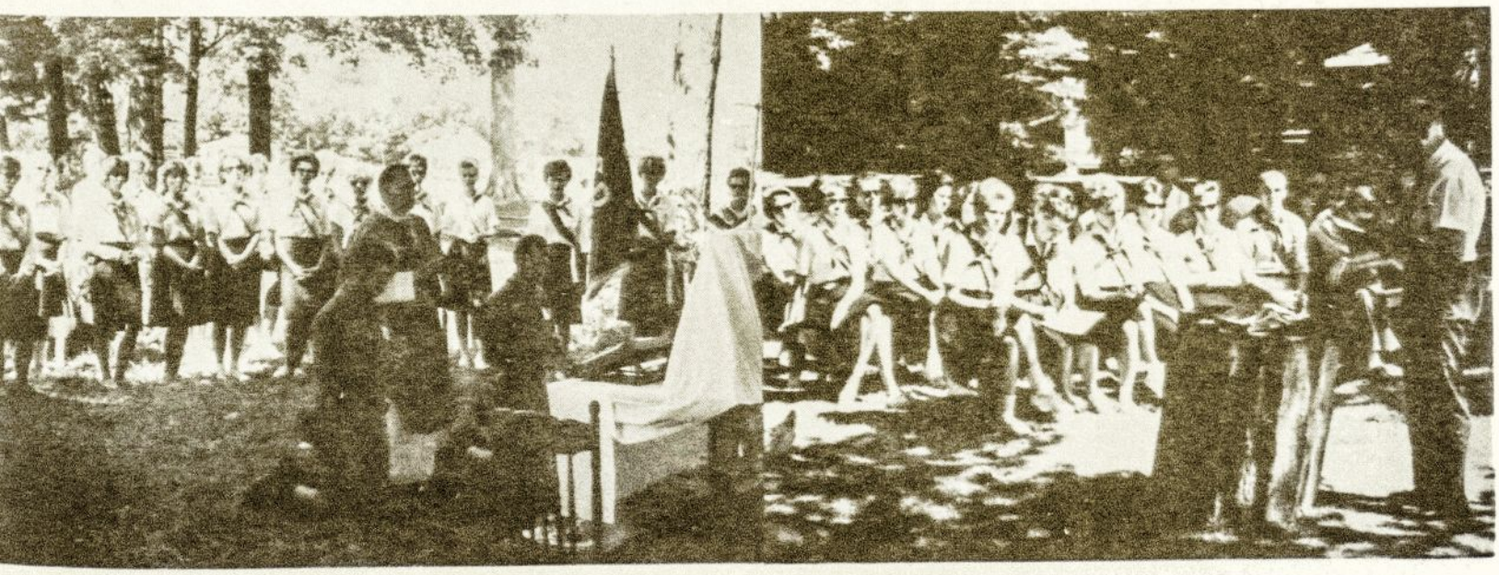

Tos mergaitės taip malonios
Vienai griebiau už pašonės
Tempiau šokti į pievelę
Mėlynų akių mergelę.

Valio! stovyklos viršininkui

Palauk, užsimerksiu, kad nematyčiau

Pasvarstyk, antele...

Marš, marš, į valgyklą marš!

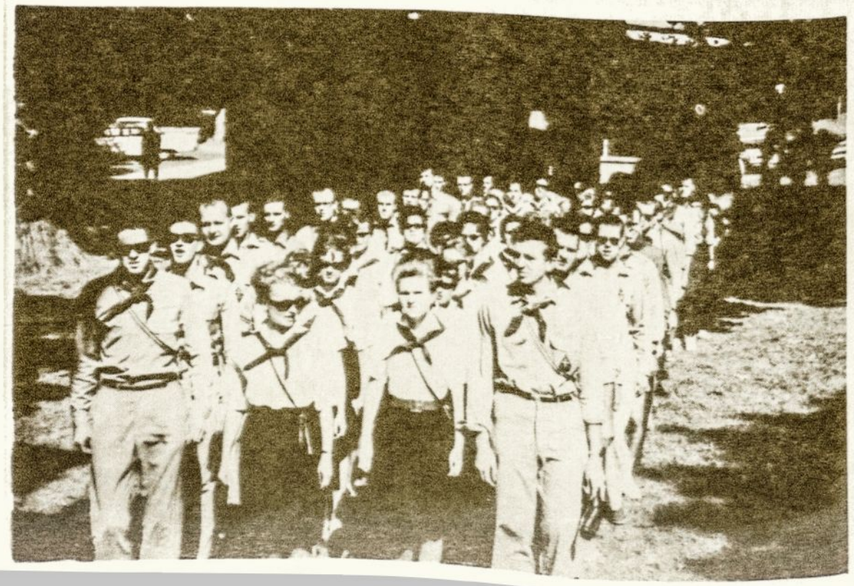

—Na, brolau, jei dar dešimt svarų — neiškelsim!

Tėvas sukalė kraičio skrynią ir aš siuvinėjau...

Mūsų valdžia

Na ir išsirink, kad gudrus!

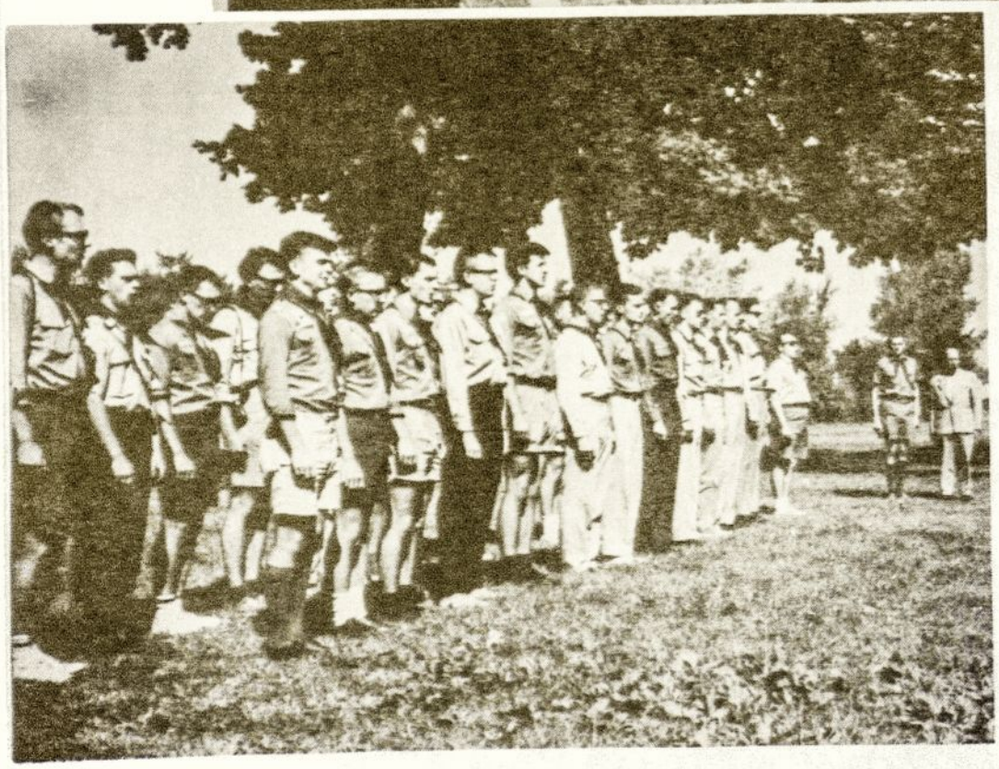

Na ir margos mūsų gretos...

Atvažiavo į stovyklą su protingom paskaitom ir didelis būrys lietuvių išminčių. Dr. Jonas Grinius atplaukė per gilų vandenyną iš Vokietijos ir supažindino akademikus su savo buvusiais profesriais — Putinu ir Maironiu. Taip pat Dr. Grinius skaitė paskaitas apie lietuvį studentą dabartinėje lietuvių literatūroje ir lietuvių rezistenciją žiūrint vokiečių akimis.

Dr. Rimvydas Šilbajoris sužavėjo klausytojus paskaita apie naujas sroves poezijoje.

Fil. Bronius Vaškelis kalbėjo apie lietuvišką simbolizmą ir jo, kaipo literatūrinės srovės, įtaką.

Fil. Dalia Bulgarauskaitė, — apie tą linksmą tų laikų "beatniką", vėjavaikį Kazį Binkį.

Senj. Algis Šenbergas — apie istoriją ir politinį mokslą Sovietų Sąjungoje. Taip pat brolio Andriaus pastangomis buvo pateikta užrekorduota Dr. Schwartz paskaita apie komunizmą.

Fil. Šernas nutarė būti praktiškas žmogus ir davė įdomią paskaitą apie profesinius inžinierius ir inžinierijos konsultantą.

Trys mašinos, pilnos akademikų, atliko kelionę į Stratfordą, kur buvo pastatyta Šekspyro drama "Audra". Drama buvo labai paprasto, bet aukšto pastatymo. Ypatingai buvo įdomu, kad čia, kaip Šekspyro laikais, nebuvo uždangų nei kitokių priemonių, išskyrus apšvietimą bei orkestrą.

Ir taip po visų įdomių paskaitų, diskusijų ir kelionių, akademikai prisisėmė kibirus išminties ir tapo iš visų pusių apšviesti.

●

Tą vakarą po atviru dangum tariau,
Pasižadu mylėti visą gėrį.
Ir mintimis pakilti kuo galiu aukščiau,
Pasiekt žvaigždes, kurios man laime žėri...

"Auč!" protingai ištarė sesė, viena ranka stipriai įsikibus į brolio rankovę, o kita prisilaikydama už kažkokio tai krūmokšnio. "Nenusimink", drąsino stiprus brolis, "jeigu nežūsi besileisdama į tą prarają, tai tikrai gausi spalvas". Taip padrąsinta sesė slenka toliau.

Naktis tamsi kaip degutas. Vėjas sukasi ir svaido kibirkštis į visas puses. Prie laužo kandidatai rimtai laukia įžodžio. Broliai šypsosi. Vėjas sukasi. Kibirkštys maloniai rusena ant sesės šaunios šūkuosenos. Po minutės broliai nutaria, kad laikas pranešti sesei. Visi šypsosi. Kandidatai dar nekantriau laukia spalvų.

Pagaliau! visų krūtines dengia spalvos. Aš jaučiuosi tokia laiminga! Tokia išdidi, kad esu šios gražios, pilnos jaunatvės, pilnos energijos šeimos narė. Aš taip norėčiau tą momentą būti rimta, nesišypsanti, galvoti apie gilius idealus, bet aš stoviu prie skaidriai degančio laužo ir jaučiuosi tokia laiminga, kad negaliu tos laimės paslėpti. Pagaliau aš tikroji narė!!!

Minutę visi sustojam rately, ir dainuojam taip, kad visas slėnis jaunatve skamba. Grįžtam atgal į salę visi geram ūpe. Naujieji senjorai gracingai pašoka tokį mišinį tarp blezdingėlės ir "bunny hop". Sesės, nors ne taip šauniai kaip broliai, išbėga į salę, pasispardo ir pareiškia, kad tai oželis. Seka kiti tautiniai šokiai, pradedant lenciūgėliu ir baigiant tvistu. Visi esame patenkinti. Neveltui stovykla vadinama Atžalynu. Tur būt tai vie-

nintėlė akademikų stovykla, kurioje net 23 nauji nariai — 12 mergaičių ir 11 vyrų — pasipuošė akademikų spalvomis.

●

O dienos aukso ir sapnų,
Kur dingot jūs šiandieną?
Kur tie draugai senų laikų,
Nebliko jų nei vieno.

Taip, stovykla smagi, kaip ir visos. Tik keli rimti filisteriai, atvažiavę ir pasigedę draugų, nušluostė po gailią ašarą. Stovykloje vyravo daugiausia jauni veidai, pilni skautiškos dvasios ir pasiryžimo dirbti.

Stovykloje, kaip ir kiekvienais metais, seses ir, kai kada su dideliu reikalu brolius, fotografavo patyrę fotografai: brolis Jonas Tamulaitis ir jam po savaitgalio apleidus stovyklą, foto studiją perėmė Gerimantas Penikas.

Stovykloj nuolatos skambėjo juokas ir dainos. Brolis Stropus romantiškai traukė "arą", sesės iš Toronto per pusryčius, pietus ir vakarienę dainavo apie jaučius ir stovyklą, clevelandiečiai pasižymėjo originalia daina "trys, keturi", brolis Žukauskas dainuodavo kas tik ant širdies užeidavo. Sesės, virtuvėje moderniška mašina plaudamos indus, apverkė savo baltas rankeles. Bet gražiausiai dainos skambėjo vakare prie laužo. Su akademikų dainomis tik vienas brolio Ginto baletas galėjo stoti konkurencijon. Ir dabar grįžusi namo kai tik išgirstu dainą, tuoj prisimenu stovyklą ir galvoju: "Ak, kad būtų įmanoma, stovyklaučiau visą gyvenimą"! **R. K., jr.**

AKADEMIKIŲ SKAUČIŲ DRAUGOVEI

Mielosios Sesės,

Kol Lietuvoje mūsų motinos užaugindavo dukras ir iš namų į savystovų gyvenimą išleisdavo: kraičius įduodavo, dainomis apdainuodavo ir viso geriausio palinkėdavo, ką tik motinos širdis tuo metu jausdavo.

Seserijos globoje metai iš metų augo ir brendo mūsų akademikės. Studenčių skaučių dr-vė nuo pat savo įsisteigimo Lietuvoje, Vytauto Didžiojo U-te, 1924 m. spalio 16 d. iki dabar gražiai bendradarbiaudama su Seserijos vadovybe parodė daug gyvos veiklos, savystovumo, organizacinio subrendimo. Seserijai davė visą eilę ideologiniai stiprių, susipratusių vadovių, o visiems lietuviams gerų profesionalių, kultūrininkių, pasišventusių visuomenininkių.

Seserijos Vadija savo rugs. 7 d. posėdyje atsisveikino su Akademikių Skaučių Skyriaus Vadove v. skltn. Dalia Dundziliene. Tačiau šis atsisveikinimas tai buvo tik abipusis linkėjimų pasikeitimas, išreikšta sesei Daliai VS padėka už eitas Vadijoje pareigas ir dabartinį darbą. Iš tikrųjų tai Vyriausia Skautininkė ir visa Vadija norime jus, Sesės, tik nuoširdžiausiai pasveikinti ir pasidžiaugti jūsų subrendimu savystoviai veiklai. Didžiuojamės jumis ir ne sudiev, o tik iki pasimatymo sakome, nes tikimės, kad mūsų keliai skautiškoje veikloje dar daug sykių susitiks. Daugumas mes pačios iš Akademinės Dr-vės išaugusios, o jūs joje augate ir neužilgo ateisite mus pavaduoti.

Akademikės yra daug prisidėjusios prie tuntų veiklos sustiprėjimo. Mes jus kviečiame ir toliau vadovauti vienetams, eiti įvairias pareigas. Nenusigrįžkite nuo Seserijos darbo ir nepalikite jaunesniųjų sesių, kuris vėliau jūsų dr-vės prieaugliu bus. Stipri Seserija, stiprios akademikės ir atvirkščiai. Skautiškos garbės dalykas vienos kitas stiprinti, padėti.

Turime gražiausių pavyzdžių iš akademikių vadovavimo vienetams, kad jos pajėgia ne tik pavyzdingos vadovės tunte būti, bet kartu ir geros studentės moksle, aktyvios narės akademinėje dr-vėje. Veikli sesė visur veikli. Jau taip gyvenime yra: kuo daugiau dirbi, tuo daugiau padarai.

Išleisdamos jus, sesės, iš Seserijos globojamos pastogės į savystovų gyvenimą — neįduodame jums kraičio, kaip anų laikų motulės. Jūs išsinešate skautišką lietuvišką dvasią. Didžiausias jūsų kraitis — įsigytas mokslas. Siekite mokslo visu skautišku užsispyrimu. Savo jaunomis jėgomis kopkite į kalnų viršūnes, nes tik prasimušę, ką nors daugiau, pačių viršūnių pasiekę galėsite labiau savo tėvynei pasitarnauti, naudingesnės savo tautai būti.

Studijų metas, tai gražiausias jūsų gyvenimo laikotarpis. Naudokitės visais galimais mokslu trykštančiais šaltiniais, o savo gyvenimą remkite skautiškais principais, kad akademinis skautavimas būtų kartu ir religiniu, tautiniu ir visuomeniniu atžvilgiu jūsų sustiprėjimas, Lietuviškoje Skautybėje galutinis subrendimas.

Seserija nuoširdžiai linki, kad visi jūsų jaunatviški troškimai būtų pasiekti, kad Seserija iš jūsų tarpo susilauktų dar daug gerų, nuoširdžių vadovių, puikių savo krašto reprezentančių, o lietuviška visuomenė — daug sąžiningų profesionalių, kultūrininkių, gerų motinų, susipratusių lietuviškos šeimos auklėtojų.

Ad Meliorem!

Jūsų
V. s. K. Kodatienė
VS Pavaduotoja

Naujoji ASS vadija, (iš kairės) sėdi: fil. E. Korzonas, buvęs ASS pirmininkas, t.n. L. Petrauskaitė — ASD pirm., fil. V. Šliūpas, naujasis ASS pirm; stovi: fil. K. Jėčius — FSS pirm., fil. L. Maskaliūnas — pirm. pavaduotojas ir senj. R. Cinka — Korp! Vytis pirm.

V. Noreikos nuotr.

KUR DINGO MŪSŲ ETIKETAS?

Redaguoja Sesė Luyda

Spalvos ir Ženklai

Nuo pat įstojimo į ASS vis girdžiu vadovus kalbant apie mūsų garbingas tradicijas, bet dar iki šiol man neteko niekur skaityti, kas jos tokios yra bei ko jos mus ragina siekti. Visa tai yra palikta kiekvieno ASS nario valiai ir supratimui. Todėl nėra ko stebėtis, kad dažnai patys vadai elgiasi bei rengiasi taip, kaip nepridera akademikui skautui.

Esame didelė organizacija ir privalėtumėm surasti bendrą išorinį organizacijos veidą. Turime spalvas bei ženklelius, bet to nepakanka. Visi akademikai, sesės ir broliai, privalėtų įsigyti švarkus, o perėję į filisterius — kepuraites. Tas daugiausiai būtų reikalinga tiems, kuriems tenka reprezentuoti Akademinį Skautų Sąjūdį visuomenėje bei kitų organizacijų šventėse. Kitaip sakant, visi privalėtumėm juos įsigyti, nes būdami akademikais mes esame ir ASS reprezentantai.

Žinoma, gal pirmiausiai reikėtų išmokti įvertinti ir gerbti dabar turimas spalvas bei ženklelius. Dažnai tenka susitikti su akademikais sueigų bei švenčių metu, kurie nežino kur ir kaip spalvas bei ženklelius nešioti.

Eidami į savo sueigas, mes privalome nešioti spalvas bei ženkliukus. Bet tas nereiškia, kad po sueigų arba iškilmingosios šventės dalies mes galime su spalvom eiti į barą, kur dauguma susirenkame linksmai užbaigti vakarą. Nevieną kartą teko matyti, kaip mūsų akademikės ir akademikai sėdi prie baro gurkšnodami "scotchi'uką", su juostele persijuosę krūtinę! Nėra bloga linksmai praleisti vakarą, bet turėkime užtektinai pagarbos savo spalvoms, jas po karčiamas nevalkiokime ir su jom kur nors užkampyje "tvisto" nešokime.

Na, o kaip mūsų broliai akademikai leidžia save tiek nužeminti ir jų naujai įsigytus švarkus - uniformas tiek pajuokti, kad su jais karčiamose stalų dulkes valo, yra daugiau negu galiu suprasti. Nori žmogus save apsijuokti ir pasigerti — niekas negali tau to uždrausti, bet nei vienas akademikas neturi teisės savo organizacijos tuo žeminti, bei organizacijos simbolius laikyti pajuokoj. Nori po sueigos eiti į "taverną", tai eik kaip Jonas, Petras ar Motiejus, o ne kaip akademikas skautas, pasipuošęs su spalvomis, ženkleliu ar organizaciniu švarku!

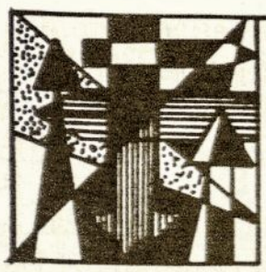

ĮVYKIAI IR KOMENTARAI

Saulius Grėbliūnas

LITUANUS vajus oficialiai vyko visą spalio mėnesį ir nors matosi centrinio komiteto pranešimų spaudoje, nesigirdi balso iš kitų miestų. Žinome, kad žurnalas finansiniai vos kapstosi beveik jau aštuonis metus ir, kad jo leidėjai yra studentai - ubagai, o piniginiai išlaikančių ir remiančių jautrių tautiečių grupės vis mažėja. Šis mėnuo praėjo, bet visiems lietuviams yra laiko prisidėti prie darbo.

Studentų tarpe kiekvienam mieste sudarykim komitetus, susidedančius iš ideologinių organizacijų ir studentų sąjungos atstovų ir tada kreipkimės į visuomenę su savo nustatytais planais žurnalui paremti. Paaiškinkime, kad LITUANUS yra pozityvus įrankis, kuris efektingai gali plėsti Lietuvos laisvinimo bylos idėją svetimtaučių tarpe. Klausite kaip? Šį žurnalą galima rasti beveik visose laisvojo pasaulio universitetų bibliotekose; politinių mokslų, istorijos profesorių klasėse; pas senatorius, kongreso atstovus ir kitus valdžios pareigūnus. Atsiminkime, kad tai yra vienintėlis periodinis leidinys anglų kalboje! Lietuvių tarpe mes galime veikti labai smarkiai, bet jeigu mes savo minčių neperduodame šio krašto žmonėms, tai mūsų darbas Lietuvos bylos plotmėje tampa labai beprasmis. Todėl, pajudėkime ir priminkim lietuvių visuomenei LITUANUS reikšmę, kad jie įsijungtų į aukų telkimo darbą. Pakartosiu vieną labai reikšmingą patarlę: Atsakomybė žmogui yra tas pats kaip kvapas gėlei. O mūsų atsakomybė yra savai tautai.

●

Apie praėjusią Atžalyno stovyklą daug girdėjom, skaitėm ir dar daugiau girdėsime, bet vienas iš maloniausių pasisakymų buvo Dirvos spalio 1 dienos numeryje. Čia, buvęs mūsų stovyklos svečias p. A. Čepsys, aprašo mūsų stovyklą, paliesdamas svarbesnius punktus, o baigia šiais žodžiais: "Gaila buvo palikti tokį gražų lietuvišką kampelį, kur skambėjo lietuvių kalba, lietuvių liaudies dainos, studentiška dvasia ir skautiška nuotaika. Važiuodamas galvojau: jaunimas dirba, planuoja ateitį ir bandydamas nepasiduot nutautėjimui tikrai sukrėtė mane, nes retai kada matau mūsų lietuviškoj spaudoj, kad koks senelis įvertintų tas jaunimo pastangas. Mes lengvai kritikuojame, bet, kad palengvinti šiam nelengvam darbui, mažai pastangų tededame".

Čia tikrai komplimentas, už kurį mes visi turėtumėm būti dėkingi. Ateityje stenkimės pasirodyti ir dirbti kuo stipriau, kad galėtumėm dažniau džiaugtis tokiais puikiais mūsų lietuviško jaunimo darbų įvertinimais.

●

Čiurlionio galerijoje pasirodė beveik šimtas kūrinių, kurie buvo išstatyti jaunųjų lietuvių menininkų,

"Atžalyno" stovyklos Korp! Vytis vadovai, iš apačios (laikrodžio rodyklės ratu): senjorai Jonas Žukauskas, Vladas Stropus, Algis Jokubaitis, Algis Zaparackas ir Rimas Griškelis. J. Tamulaičio nuotr.

daugumoje tebestudijuojančių įvairiose mokyklose. Parodoje lankėsi daugelis žmonių, tad teko nugirsti gražių komentarų, ypač kas liečia parodos įvairumą. Vienintelis kritiškas įvertinimas buvo parašytas neseniai iš Pietų Amerikos atvažiavusio S. Goštauto, ir jaučiasi, kad nevisai patenkintas. Jis jaučia, kad jaunieji menininkai nedrąsūs todėl, kad nesireiškia "modernaus meno avangarde", ypatingai kai meno pasaulis "blaškosi abstraktiniam ekspresionizme", o šie dailininkai "nori dar gyventi apkasų laikus." Svarbu, kad daugelis lietuvių turėjo progos su jų darbais susipažinti. Smagu, kad jų tarpe yra ir keturi sąjūdžio nariai — Birutė Bulotaitė, Zita Sodeikienė, Dalia Varbickaitė ir Algis Trinkūnas. Linkime jiems daug sekmės ateityje.

●

Jau senai praėjusiame Santaros suvažiavime įvyko nesklandumų, kurių kaltininkai buvo asmenys, nepriklausą šiai organizacijai. Suvažiavimui einant prie galo, dalyviai pasisakė už uždarą veiklą ateityje, tai yra, nepriklausą organizacijai asmenys galės dalyvauti tik su centro valdybos pakvietimais. Tokią mintį tenka girdėti jau ne pirmą kartą ne vien iš Santaros, bet ir iš pavienių skautų sąjūdžio asmenų. Jeigu žinomas "liberalų" vienetas tai planuoja ateityje, man kyla klausimas, ar gi ir mums netiktų šitoks apsiribojimas? Turiu galvoje ateinančios žiemos stovyklą bei suvažiavimus. Asmenys, nesusipažinę su skautiškomis idėjomis, sunkiau prisitaiko prie nustatytos dienotvarkės ir trukdo įvykdyti planus, o taip pat įneša disharmonijos į mūsų pačių sugyvenimą.

●

Spalio 27 dieną Amerikos didesniuose miestuose vyko demonstracijos prieš Prez. Kennedy nutarimus, liečiančius Kubos bloką dą ir jo griežtą nusistatymą prieš tolimesnį sovietų veidmainiavimą. Šios anti-Kennedy eisenos buvo organizuojamos Women for Peace ir Student Peace Union grupių, kurios ypatingai atrodo stiprios Čikagoje ir vakaruose. Daugumoje miestų niekas iš Amerikos studentijos nedemonstravo prieš šias eisenas.

Čikagoje keli lietuviai studentai gavo žinią, kad sekančią dieną vyks

ši demonstracija ir telefonais pradėjo skambinti pažįstamiems. Nors trumpas laikas, bet maždaug 30 studentų, apsiginklavę plakatais pasiekė Čikagos centrą ir ten sutiko pacifistų grupę, kuri susidėjo iš 200 iki 300 asmenų (įskaitant ir mažus vaikus). Po kelių valandų paradavimo tarp šeštadienį į miesto centrą atvažiavusių žmonių, anti-Kennedy grupė susirinko prieš Roosevelt universitetą ir ten sustoję pradėjo pusvalandžio tylos susikaupimą. Jiems bemąstant, jų panosėje žygiavo lietuviai studentai, kurių trečdalis buvo vytiečiai. Mąstytojai, matydami, kad negali mūsų grupės atsikratyti, pamažu pradėjo byrėti ir greitu laiku jų beliko tik saujelė.

Ši demonstracija prieš demonstraciją buvo labai efektinga, nes laikraščiuose tilpo aprašymai, buvo įkalbėti per radiją pasikalbėjimai, o dar svarbiau, CBS-TV žinios per savo stotis perdavė pusę minutės pasikalbėjimą su lietuvių studentų atstovu. Ateityje, atrodo, bus dar tokių progų, tai gal kituose miestuose lietuviai galėtų taip pat organizuoti pasipriešinimus prieš kairiųjų ideologijos grupes, nes atrodo, kad Amerikos studentijai tikrai nesvarbu kas darosi jų pačių krašte.

ROMAS KAŠUBA, PH. D.

Šių metų birželio mėn. 16 dieną Illinois Universiteto Taryba Romualdui Kašubai suteikė filosofijos daktaro laipsnį mechaninės inžinerijos srityje.

Daktaratas šiandieninei mūsų jaunuomenei nėra naujiena: visą eilę jaunų daktarų turime, visa eilė jam ruošiasi. Kad ir ne naujiena, tačiau tai nebūna eilinis įvykis, kurio galėtumėm nepastebėti arba minėti tik artimame draugų ratelyje. Atžymėjimas aukščiausiu moksliniu laipsniu teikia rimtą ir užtarnautą progą viešam sveikinimui, gi to sveikinimo proga — sektino pavyzdžio iškėlimui.

Dr. Kašuba gimė 1931 m. Kaune, gi Miunchene dar spėjo baigti lietuvių gimnaziją. Studijuoti pradėjo 1951 metais tam pačiam Illinois Universitete, kuriame 1954 metais gavo bakalauro laipsnį. Atitarnavęs kariuomenėje grįžo toliau gilinti studijas, tuo pačiu metu dirbdamas tyrinėjimų asistentu. Savąja sritimi pasirinkęs mašinų dinamiką ir teoretinę bei pritaikomąją mechaniką, gavo magistro laipsnį. Priklausė eilei profesinių organizacijų, Lietuvių Studentų Sąjungai, Korp! Vytis ir su savo mokslininiais darbais - paskaitomis, dalyvavo profesinėse konferencijose. Kurį laiką dirbęs vienoje iš didžiausių mechaninių presų — sunkiųjų spausdinimo mašinų firmoje, perskaičiavo pagrindinių modelių struktūras, tuo suprastindamas gamybos procesą, apčiuopiamai sutaupydamas konstrukcinių žaliavų pareikalavimą. Daktaro laipsnį gavo parašęs ir apgynęs tezę apie dantračių struktūrą: "Dinaminis dantračio danties apkrovimas — analitinė ir ekspermentalinė studija."

1961 metais sukūrė lietuvišką šeimą — sumainė aukso žiedus su žavia New Yorko gyventoja, Nijole Mekaite. Ad Meliorem! **AD**

SVEIKINIMAI INAI

Šį rudenį University of Illinois suteikė Inai Čepėnaitei - Užgirienei filosofijos daktarės titulą ir "omnia iura privilegia et insignia ad hunc honorem spectantia" iš klinikinės psichologijos mokslų. Tai yra mielos žinios tam dideliam būriui akademikų, kuriem Ina yra artima.

Ina gimė 1937 metais Kaune. Po antro pasaulinio karo ji gyveno Uchtėje, kur ir pradėjo gimnaziją. Ją baigė Čikagoje — Maria High School abituriente. Illinois universitetą pradėjo lankyti 1953 m. ir po keturių metų gavo bakalaureatą. Studijų metu ji nepaliko "honor student" sąrašo ir baigdama gavo "scholarship key", buo įrašyta į visų urbaniečių gerbiamą "bronzos lentą", buvo priimta į Phi Beta Kappa ir Phi Kappa Phi. Tokios homeriškos mistikos apsupta ji tęsė psichologijos studijas, gaudama M.A. laipsnį 1960 metais ir šį rudenį — daktaratą. Jos dizertacijos tema — "On the Situational Generality of Conservation".

Į skautų organizaciją Ina įstojo 1945 metais Uchtėje. Į skautes akademikes ji įsijungė Urbanoje 1955 metais ir nuo to laiko greitai iškilo į vieną iš svarbiausių akademikų figūrų. Tais laikais Urbana išgarsėjo kaip centras iš kurio plaukė naujos ir gyvos mintys, kur visos organizacijos tekmė buvo planuojama, kurio entuziazmas ir darbai atgaivino visą tuo-

metinį akademikų gyvenimą. To sūkurio generatorium buvo "rabinų" grupelė, kuri buvo sutraukusi pačias stipriausias akademikų pajėgas. Į šią labai natūraliai įsijungė Ina. Ji pirmininkavo ASD skyriui, buvo programos komisijos narė, dalyvavo "Akademinių Horizontų" redakciniam kolektyve. Į "Mūsų Vyties" redakciją ji įėjo 1958 m. ir ten dirbo iki 1960 m. Už savo skautišką darbą Ina buvo pakelta į paskautininkes 1958 m. Lygiai Ina yra įdėjus darbo Lietuvių Studentų Sąjungoj. Dar 1954 m. ji buvo Čikagos skyriaus valdyboj. Sekančiais metais ji įsijungė į "Lituanus" kolektyvą, vėliau į Sąjungos Metraščio redakciją. Sąjungos suvažiavimuose ji nekartą dalyvavo kaip prelegentė.

Studijuodama Urbanoj Ina susipažino su mediku Vytu Užgiriu ir 1959 m. įvyko jų jungtuvės. Sekantieji du metai abiems buvo sunkūs darbo ir studijų metai, bet abu aktyviai dalyvavo Filisterių Skautų Sąjungos kūrime ir veikloje. Šiais metais Ina buvo išrinkta į FSS Centro Valdybą. Grįžę į Urbaną, kur tik prisiminimai senosios "rabinų" grupės tebevaikščioja, jaunieji Užgiriai tapo naujos akademikų generacijos veikimo gyvintojai.

Sveikindami fil. dr. Iną Užgirienę linkime sekmės moksle ir tąsos visuomeniniame užsiangažavime.

ek

Scena iš Šekspyro dramos "The Tempest", įvykusi Stradford, Kanadoje. Dramos pasižiūrėti buvo nuvažiavusi didelė grupė "Atžalyno" stovykloje dalyvavusių akademikų.

LIETUVIŠKŲ ORGANIZACIJŲ SVARBA TREMTYJE

Algis Jokubaitis

Jau daug metų praėjo, belaukiant grįžimo į Nepriklausomą Lietuvą. Grįžimo viltis buvo ir dabar tebėra šaltinis lietuviškai ugnelei, o taip pat ir visas tikslas lietuviškai veiklai tremtyje. Bet grįžimo viltys vis kaskart mažėja ir reikia ieškoti naujų šaltinių, kaip palaikyti lietuviškumą, kad neleisti išnykti tai garbingai tautai, turinčiai savo tokią gražią praeitį.

Iš istorijos žinome, kad daug tautų išnyko, o kitos baigia išnykti. Visoms tautoms gręsia išnykimas, kurios susimaišo su kitų tautų žmonėmis, užmiršta savo kalbą, dainas, papročius, negerbia savo vardo, nei savo praeities. Bet tremtyje didžiausias pavojus išnykimui yra neapykanta tarp savųjų. Turime pripažinti, kad mes lietuviai nutautimui nesame perdaug atsparūs. Bet taip pat atsiminkime, kad niekas mūsų nesunaikins, jeigu mes patys savęs nesunaikinsime.

Lengviau buvo palaikyti lietuviškumą, kada buvome Vokietijoje suburti į vieną grupę, kur galėjome turėti savo mokyklas, kur dėstomoji kalba buvo lietuvių. Gyvenome taip lyg savo gimtojoj tautoj, ten ir nutautinimo pavojus buvo mažesnis, o be to turėjome ir didesnę grįžimo viltį.

Šiandien atsidūrėme didmiesčiuose, kur, jeigu lietuvis lietuvio neieškos, gali nesusitikti bent kelis metus. Mokyklos privalomos svetimoje kalboje, o per mokyklas, kur jaunimas praleidžia beveik pusę savo gyvenimo, prasideda didžiausias nutautėjimas. Todėl stengiamasi dar bent šeštadieniais turėti savo tautinę mokyklą, kur yra progos vaikams išmokti bent šiek tiek savo kalbos, rašto ir istorijos. Bet mokyklas lanko paprastai jaunesnio amžiaus vaikai, kurie būna per jėgą tėvų spiriami.

Kad nenutrūktų ryšis su lietuvišku jaunimu yra vienintelis būdas — organizacijos. Organizacijos visos turi gražius tikslus ir obalsius, tik jos turi taikintis šiek tiek prie šių laikų papročių, o svarbiausia, jos turi būti įdomios, kad galėtų patraukti jaunimą. Į organizaciją įstoti ir joje būti jau yra laisva valia, čia jau ir tėvų įtaka nebeturi tiek reikšmės, todėl pačių organizacijų tikslas turi būti toks, kad galėtų jaunimą suįdominti, kuo nors pritraukti.

Skautų sąjungos įkūrėjas Baden-Powell turėjo tą patį tikslą — priartinti žmogų prie gėrio per kūno ir dvasios užgrūdinimą gamtoje ir per gerus darbus tarnaujant Dievui, tėvynei ir artimui. Organizacinė veikla

turi būti jaunystės pramoga, o ne pareiga. Organizacija privalo būti gyvenimo mokykla, todėl labai svarbu yra turėti organizacijoje tinkamus vadus, kurie mokėtų taip tvarkyti organizaciją, kad ji būtų įdomi, patraukli, nesilaikytų perdaug griežtai papročių, kurie buvo Lietuvoje, nes ten buvo kitos sąlygos ir apie lietuviškumą nei galvoti nereikėjo. Be to organizacija turi taikintis prie gyvenimo, neiškrypstant iš savo idealo, ir tada nebus tokių didelių pavojų nutautėjimui.

Labai apgailėtinas dalykas yra tarp mūsų jaunimo organizacijų, kad jos yra susiskirščiusios į kairiąsias ir dešiniąsias, kurios tarp savęs nenori bendrauti, o reiškia viena kitai neapykantą. Tremtyje mūsų žmonių skaičius yra per mažas, kad mes galėtumėm dar tarp savęs skaldytis. Veikdami vienybėj, būsime stipresni ir pasauliui galėsime pasirodyti, kad mes siekiame užsibrėžto tikslo — laisvės Tėvynei Lietuvai.

Šis straipsnis yra junjoro tema skaityta Detroito Korp! Vytis skyriaus senjorų sueigoje.

EVELINA KAMINSKAITĖ - MICKEVIČIENĖ

gimė 1937 m. Kaune. Gimnaziją pradėjo Kemptene, Vokietijoj, baigė Battin H.S. Elizabeth, N.J. 1955 m. Studijuot pradėjo Douglass College, Rutgers University, 1957 m. persikėlė į Univ. of Illinois, kur 1959 m. gavo bakalauro laipsnį vokiečių kalboje. Baigdama buvo priimta į Delta Phi Alpha. Grįžus į New Jersey dėstė vokiečių kalbą Berkeley Heights H.S. 1960 m. vasarą dalyvavo vokiečių kalbos institute Northwestern Univ., o sekančią vasarą Stanford Univ. institute Bad Boll prie Stuttgart. Grįžus iš Vokietijos studijas tęsė ir dirbo kaip asistentė Northwestern U., kuriame 1962 m. įgijo magistro laipsnį. Šiuo metu dėsto vokiečių kalbą Loyola universitete, Čikagoje.

Į skautes sesė Evelina įstojo Kemptene 1946 metais. Būdama gimnaziste Elizabeth N.J. įsteigė lietuvių skaučių draugovę ir jai vadovavo iki išvykimo į Urbaną, kur įstojo į ASD. 1959 m. buvo ASD centro valdybos narė. 1962 m. vasarą ištekėjo už fil. Adomo Mickevičiaus.

BOSTONAS

● ASS metinė šventė šiemet buvo atšvęsta spalio mėn. Dr. Šilbajoris skaitė paskaitą. Kandidatės Laima Jakutytė, Aldona Malėnaitė, Rūta Matjoškaitė ir Valentina Sčiukaitė, davė tikrųjų narių pasižadėjimus. Iš Korp! Vytis junjorai: U. Kubilius, A. Mockus ir A. Narkevičius buvo pakelti į senjorus.

● Vasaros metu bostoniškiai suruošė porą išvykų į pajūrį.

● Nors Bostono skyriui kelias į stovyklą buvo ilgas ir tolimas, bet vis dėlto dvylika akademikų iš Bostono dalyvavo ASS vasaros stovykloje.

● Spalio 5 d. Korp! Vytis susirinkimo metu buvo išrinkta nauja valdyba: pirm. senj. K. Mickevičius, tėvūnas — senj. Uogintas Kubilius ir sekretorius — senj. Algis Mockus.

● Į sekančių metų ASD valdybą buvo perrinkta t.n. Audronė Kubiliūtė, kandidačių globėja t.n. Aldona Malėnatiė ir sekretorė Romulė Jakšaitė.

● Spalio 7 d. ASS susirinkime fil. A. Treinys papasakojo jauniesiems ASS istoriją. Susirinkimo metu buvo nutarta rinkti bendrą iždininką. Iždininke buvo perrinkta t.n. Danutė Venckutė.

● ASS Bostono vadovė yra fil. Milita Lemonaitė.

● Pirmas naujos valdybos rengiamas parengimas buvo BOHEMOS vakaras III, kuris įvyko spalio 27 d. Tas vakaras yra labai populiarus Bostono jaunimo tarpe ir kas metai nekantriai laukiamas.

● Senj. Gintaras Banaitis baigė Northeastern Universitetą su B.B. administracijoje. Šį rudenį įstojo į kariuomenę leitenanto laipsniu. Šiuo metu yra Vokietijoje.

● Senj. Kazys Matonis baigė Worcesterio Politechnikos institutą. Gavęs B.S. iš elektros inžinerijos, dabar dirba N. J. Signal Corps laboratorijoje.

● Senj. Algis Narkevičius baigė chemiją Assumption kolegijoje ir dirba Worcesterio ligoninės laboratorijoje.

● Sen. Romas Šležas baigė Tufts Universitete diplomatijos mokslus. Šiuo metu Bostono Universitete ruošiasi magistro laipsniui filmų režisavime.

● Senj. Romas Venckus baigė Northeastern universitete mechaninę inžineriją. Šiuo metu Romas dirba Harvardo Universiteto laboratorijose, o gruodžio mėn. pradės darbą Los Angeles, North American Aviation, instrumentų tyrime skridimui į erdvę.

● T. n. Dana Gedmintaitė baigė Northeastern Universitete biologiją ir tolimesnėms studijoms tęsti išvažiavo į Chicagą.

● T. n. Norma Razvadauskaitė baigė biologiją Emanuel Universitete, ir šiuo metu Brown Universitete ruošiasi magistro laipsniui.

● T. n. Dalia Vakaužaitė-Lizdenienė baigė State Teachers College ir mokytojauja pradžios mokykloje.

DETROITAS

● Visas Detroito skyrius reiškia padėką visiems atsilankiusiems į stovyklą ir ypatingai tiems, kurie prisidėjo prie stovyklos pasisekimo.

● Žinoma, paskutinės dvi mašinos, išvažiavusios iš stovyklavietės, buvo iš Detroito. Jos buvo pakrautos ne tik stovykliniu bagažu, bet ir anksčiau išvykusių asmenų paliktais daiktais. Buvo atrasta nemažai drabužių — nuo maudymosi kostiumų iki pižamų. Jeigu yra tokių, kurie atsimena ką paliko, prašom kreiptis pas Rimą Griškelį, 8485 Dixie Lane, Dearborn 6, Mich.

● Rugsėjo 11 d. buvo susirinkimas valdybos, kuri tuo laiku bandė suvesti įvairias detales liečiant stovyklinius reikalus. Anksti prasidėjo — vėlai pasibaigė. Sekantį sekmadienį, rugs. 16 d., buvo sušauktas tikrų narių susirinkimas. Tuo metu bu-

vo apsvarstyta praeitų metų veikla ir išrinkta ateinančių metų valdyba. Rugs. 28 d. keli skyriaus nariai dalyvavo skautų bei skaučių valdybos susirinkime, kur buvo nuspręsta, kad akademikai aktyviai dalyvaus programoj paruošti tuntus Jubilėjinei Stovyklai ateinančią vasarą.

NEW YORKE

● ASS skyriaus pirmoji povasarinė sueiga įvyko spalio mėn. 14 d. Atletų klube. Buvo išklausytas fil. Romo Kezio pranešimas iš jo kelionės po Europą ir įspūdžių iš Helsinkyje vykusio jaunimo festivalio. Be to, apie ASS vasaros stovyklą pranešimą padarė fil. G. Penikas, o apie Atlanto rajono skautų stovyklą papasakojo buvęs tos stovyklos komendantas senj. A. Šetikas. Sueigą pravedė senj. A. Rimas. Dalyvavo apie 60 studentų ir filisterių.

● Fil. D. Bulgarauskaitė, FSS skyriaus valdybos narė, baigia ruošti daktaratą Fordhamo universitete, ir tuo pačiu dėsto chemiją Bronx Community College.

● ASS skyrius spalio 15 d. buvo surengęs nuotaikingą initium semestri esių studentų namuose. Šalia ASS narių dalyvavo būrelis neolituanų. Buvo šauniai padainuota ir pasilinksminta.

● Senj. S. Arūnas pradėjo per "Lietuvos Atsiminimų" radio programą reguliariai perduoti žinias iš New Yorko studentų gyvenimo.

● A. Gustaitis, buvęs oro skautų vadovas Bostone, grįžo iš kariuomenės ir apsigyveno New Yorke, kur su žmona t.n. R. Arūnaite augina trijų mėnesių sūnelį.

● Muzikas H. Strolia, grįžęs iš kariuomenės, apsigyveno pas savo brolį fil. V. Strolią New Yorke. Herkulis kaip smuikininkas su kariuomenės orkestru yra apvažinėjęs daugelį Europos miestų. Prieš išvykdamas į Europą, jis aktyviai reiškėsi Bostono skautų judėjime.

● Filisterių Romo ir Daivos Kezių pirmagimis sūnus Algis Antanas buvo pakrikštytas rugsėjo 29 d. Krikštynų pobūvyje dalyvavo apie 70 žmonių. Krikšto tėvai buvo D. Kezytė ir V. Alksninis.

● Fil. R. Kezys pasikalbėjimo forma papasakojo savo įspūdžius iš Helsinkio festivalio per "Lietuvos Atsiminimų" radio programą. Jis taip pat dalyvavo festivalio tema pravestose diskusijose "Tuesday Club" susirinkime spalio 2 d.

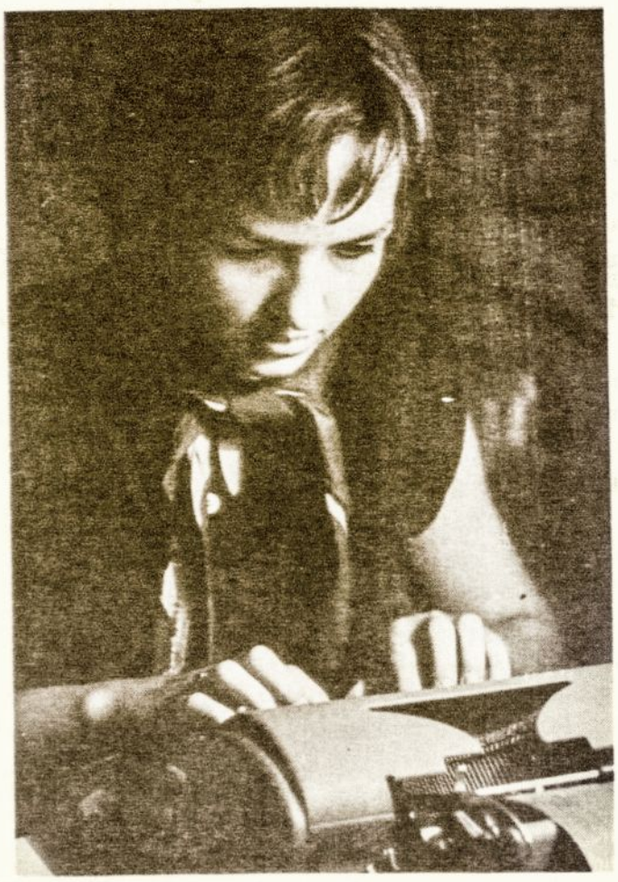

T.n. Vida Kanišauskaitė — naujoji Čikagos ASD skyriaus pirmininkė.
G. Peniko nuotr.

● Senj. Vidas Kleiza išrinktas New Yorko jaunimo tautinių šokių grupės pirmininku.

● Fil. Jonas Kezys spalio 5 d. buvo išrinktas į New Yorko-New Jersey organizacijų vykdomąjį komitetą, kuris rūpinsis lietuvių atstovavimu pasaulinėje parodoje New Yorke 1964-65 m.

● Senj. Algis Rimas (pirm.), kand. Lidija Bražėnaitė, G. Noakaitė ir Gedeika spalio 7 d. buvo išrinkti į naują Liet. Stud. Sąjungos New Yorko sk. valdybą.

● Junj. Rimas Karmazinas išvyko atlikti karinės prievolės.

● Trys New Yorko skautai vyčiai kandidatai ir Korp! Vytis junjorai sugalvojo šią vasarą patraukti į Atlanto rajono skautų stovyklą dviračiais — panašiai kaip jų tėvai ar vyresnieji broliai Lietuvoje vykdavo stovyklauti. Ne taupumo dėliai jie pasirinko dviračius vieton autobuso, bet tikėdamiesi patirti nuotykių ir pagyventi gamtoje. (Kelionė kiekvienam kainavo netoli 50 dol.). Šie trys gamtos mėgėjai — Vladas Bileris, Rimas Karmazinas ir Sau-

lius Mrozinskas — grįžę pasakojo, kad nuovargis jų nepersekiojo. Žmonės, sako, labai malonūs: dažnai užšnekina, kur jie vyksta ir pan. Su malonumu jie prisimena kelionę kuri su poilsiu užtruko 6 dienas (240 mylių). Sako, miegi, kur papuola — po medžiu, ant pievos, tarp krūmų; valgai, kada užsimanai, pamatai ežerą — nusimaudai.

URBANA

● Fil. Ina Užgirienė ir senj. Jonas Žukauskas praveda tautinių šokių pamokas Urbanos lietuvių studentų tarpe. Šiuo metu jie ruošiasi universiteto tarptautinio festivalio programai.

● Senj. R. Liaugminas išrinktas Lietuvių Studentų S-gos skyriaus pirmininku. Studentų valdybon įeina ir kiti akademikai: t.n. Ramunė Kviklytė, senj. A. Kleinaitis, senj. J. Bavarskis ir senj. V. Palčiauskas. Taigi, šiais metais visą studentų valdybą sudaro akademikai skautai.

ČIKAGA

● Korp! Vytis ir draugovės valdybos jau rengia planus akademikų žiemos stovyklai.

● Korp. Vytis skyriaus valdybą šiais metais sudaro: senj. Saulius Grėbliūnas — pirm., senj. Jonas Tamulaitis — vicepirm., senj. Jurgis Senkus — sekretorius ir senj. Stasys Klimas — iždininkas.

● Akademikių skaučių draugovė ir Korp! Vytis šiais metais susilaukė gražaus būrio naujų narių - kandidatų. Skyriaus valdybos sveikina naujuosius narius ir kviečia prisidėti prie bendros ASS veiklos.

● Į ASD centro valdybą iš Čikagos yra išrinktos t.n. Laima Petrauskaitė, t.n. Aldona Pauliūtė ir t.n. Dana Kriščiūnaitė. Iš Urbanos — tn. Giedrė Stasiškytė ir t.n. Gražina Budrytė.

● T.n. Vida Kanišauskaitė, t.n. Ina Pavilčiūtė ir t.n. Irena Paulauskaitė yra išrinktos šiais metais į Chicagos ASD skyriaus valdybą. T.n. Danguolė Markutė atstovaus skyrių lietuviškoje spaudoje.

● Studentų Sąjungos suvažiavimo išvakarėse ASD ir Korp! Vytis lapkričio 22 d. rengia susipažinimo vakarą Balio Pakšto salėje, 2810 W. 38th St., Chicago Ill. Pradžia 7 val.

● Gruodžio 8 d. įvyks Antano Smetonos fortepijono rečitalis. Šalia kitų ideologinių organizacijų, ASD ir Korp! Vytis aktyviai prisideda prie šio vakaro rengimo. Pelno dalis yra skiriama "Lituanus" žurnalui paremti.

● ASS skyrius kas šešios savaitės turės penkių minučių programą per Margučio radio stotį. Programų paruošimu rūpinasi senj. R. Karaliūnas.

● Metinė ASS šventė įvyko lapkričio 11 d. Programoje buvo specialios pamaldos Tėvų Jėzuitų koplyčioje, po kurių vyko iškilminga sueiga ir sesių paruošti pietūs.

Čikagos Korp! Vytis skyriaus valdyba, iš kairės: Jonas Tamulaitis, pirm. pavaduotojas, Stasys Klimas — ižd., Saulius Grėbliūnas — pirm., ir Jurgis Senkus — sekr.

J. Tamulaičio nuotr.

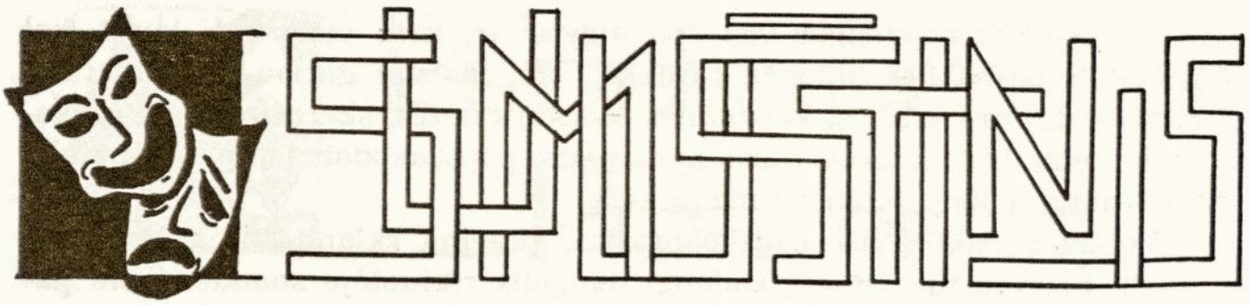

PAPRASTA DIENA STOVYKLOJE

Kažin kur toli, slapčia kyla šviesos spinduliai. Vienas ar kitas iš šių spindulių paklysta tarp medžio lapuotų šakų ir įsismeigia į knarkiančio brolio užlipdytas akis. Gamta gimsta, brolis knarkia - alsuoja. Jis semiasi jėgos ateinančiai dienai (ir ypatingai vakarui). Jis ten ne vienas. Toj pačioj kabinoj, prie choro prisideda trys bosai, vienas altas ir penki tenorai. Melodija nevisai aiški, bet patyrusi ausis spėtų, kad jie čia bando išpildyti trečią "Aidos" sceną.

Saulei pakilus visi bando išrėplioti iš patalų, o šaltis delgia tiesiai į kaulus! Vienas-kitas pramerkia net dvi akis, o kiti, kurie gudresni, iš vakaro apsirengė, kad nereikėtų rengtis rytą! Jie drabužius truputį patampo, kad išsilygintų ir pakrato, kad vabalai iškristų. Broliai, žinoma, vabalų nesutryps, kadangi jie yra gamtos draugai. Verčiau jie juos surenka, sudeda į stiklus ir padovanoja sesėms. Na, ar nenuoširdūs tie korporantai?

Pusryčiams visi truputį pavėluoja, bet tai niekis. Po tokios nakties kas gali žiūrėti į kūpstą kiaušinienės? Daug geriau būtų gauti stiklinę Alka Seltzer arba net ir kitų "vaistų". Bet gudrūs greitai išmoksta. Pasirodo, jeigu su viena ranka laikai nosį, o su kita šaukštą, yra labai lengva nuryti tą geltoną masę lėkštės vidury. Jeigu skilvis protestų nepareiškia, nosį gali atleisti ir eit prie kavos. O jeigu kava atrodo ypatingai tiršta, tai gal apsimokėtų atsargiai įkišti peršto galą ir paieškoti priežasties. Jeigu priežastis būtų įmesta mazgotė, tai turi dvi išeitis: arba palikti arba išimti. Teisybę pasakius, nėra ko rūpintis. Ši mazgotė, greičiausia, švari ir, be abejo, pilna skanumynų. Žinoma, jeigu nėra noro ją puodelyje laikyti, vis galima ją įpiršti knarkiančiam kaimynui.

Bet, pagaliau, įstengia visi "pavalgyti" ir, kaip visuomet, laukt, kol adjutantas papasakos linksmą pasakėlę, kad maistas geriau susiviršintų. Jis, atsisėdęs ant tuščios, kartoninės Molson's dėžės, skerečiodamas rankomis, kojomis bei mazgote, visus nudžiugina papasakodamas apie Meškiuką Rudnosiuką ir kaip jis mėgo manų košę!

Vėliavos pakėlimas, kaip paprastai, praeina sklandžiai ir be jokių kliūčių. Šį rytą tuo labiau, kadangi daugelis rikiuotėje snaudė. Sekė paskaita, kuri lietė lietuvių kalbos gramatiką. Ją skaitė vienas patyrimo siekiantis broliukas, atvykęs iš kitos pusės ežero. Paskaita tikrai visiems labai patiko, nes šis patyrimo siekiantis broliukas labai "tryino" naudoti pavyzdingą lietuvių kalbą.

Po pietų buvo laisvalaikis. Visi bėgo kuo greičiausia prie papludymio. Kadangi stovyklavietė ant kalno, tai, norint prie vandens prieiti, reikia nulipti tik 99 laiptukus. Žinoma, vieni nulipa greičiau už kitus — ypatingai tie, kurie nepastebi, kad vienuoliktas laiptas nuo viršaus buvo praeitą naktį panaudotas lauželiui. Bet nesvarbu, kaip nulipsi — ekspresu ar lokalu, visa tai yra verta, kai apsidairai atėjęs prie vandens. Kai kurios sesutės taip ekonomiškai apsirengusios, kad keli broliai tik per foto aparatus į jas žiūri! Kur tik pažvelgsi, matosi raudonos kupros, pilvukai, ir kitų net nosikės kaip Meškiuko. Taip pat matyti ir nepatyrėlių, kurie pasiryžę saulėje nusideginti. Už vienos uolos, šešėlyje, guli viena sesutė — išsitepusi su "Jūra ir Slide", kad per daug nenudegtų.

Šiaip poilsio laikas praeina be jokių įspūdingų įvykių. Kadangi tik vienas prigėrė ir tik du miške paklydo, štabas nusprendė, kad nėra verta dar lipti iš lovų pusryčiams. Bet, žinote, ir meška kartais atsikelia. Išgėrę po tris puodukus grogo, jie pagaliau išlenda iš savais būdais pašildytų miegamų maišų ir rengiasi vakarui. Jie dalyvauja vėliavos nuleidime, o kartais net ateina ir vakarienės pauostyti.

Visos dienotvarkės svarbiausias ir įdomiausias punktas tai yra laužas. Šį vakarą visi-os kolegos-ės susirinko šiltai apsirengę. Laužą uždegė brolių komendantas. Pavyzdinga, kad jis tai padarė tik su vienu degtuku, nes jau ne taip pavyzdinga, kad jis panaudojo tris litrus benzino! Laužas praėjo labai įdomiai. Vienas vaidinimas buvo labai realiai pravestas...

Ateina prietelis su drambliuku — Bambukas. Šis drambliukas yra gan gabus ir moka daug šposų. Kai paprašo, kad jis pakeltų koją, Bambukas parodo savo gabumą, pakeldamas visas kojas iš karto! Rezultatas tikrai įspūdingas. Atsistojęs, Bambukas toliau visus nustebina sutrypdamas blusą. Šis triukas atrodo labai menkas, bet atsiminkite — blusa ant Bambuko nosies! Bambukas parodė ir kitų štukų. Viskas būtų užsibaigę gerai, tik įvyko nelaimė. Bambukas taip įsilinksmino belaistydamas žolę, kad net vieną žiūrovą išmaudė!

Po laužo korporantai-ės nuvyko naktipiečiams ir šokiams. Čia prasideda linksmoji dienotvarkės dalis. Žinoma, ne visi linksminasi vienodais būdais, bet, nėra abejonės, kad visi linksminasi. Vieni šoka, dainuoja arba mėnulio šviesoj deginasi, o kiti — valgo, geria saldžią arbatėlę, ir vizituoja draugų kabinas. Ne, linksmybės čia netrūksta — trūksta tik valandų dienoj. Tik žiūrėkit, ir jau vėl paryčiai ir kažin kur toli, slapčia kyla šviesos spinduliai...

Rimkelis

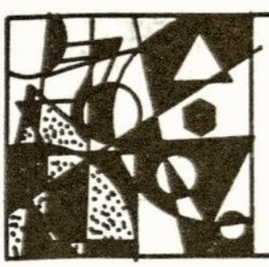

REDAKTORIAUS PUSLAPIS

MIELI SKAITYTOJAI

● Visų pirma noriu atsiprašyti už porą netikslumų, įsivėlusių praėjusio numerio puslapiuose. Viršelio autorės dailininkės Beatos Trumpauskaitės pavardė buvo klaidingai atspausdinta. Kronikoje, 139 puslapyje, Jonę Kregždaitę suženyjom su Algiu Juškiu. Tikrumoje ji ištekėjo už Valentino Šerno.

● Dėl šeimyniškos ramybės noriu visiems paaiškinti, kad straipsnių serijos "Kur dingo mūsų etiketas?" autorė, sesė Luyda, nėra mano žmona Liuda, tai tik nelemtas vardų panašumas, sukėlęs daug spėliojimų ir įtarinėjimų.

● Sekantis "Mūsų Vyčio" numeris bus specialios apimties ir tikime kiek padidintas. Jo suredagavimu rūpinasi Dr. Ina Užgirienė ir Dr. Edvardas Kaminskas. Filisterių Skautų Sąjunga yra to numerio rengėja ir rėmėja.

● Pradedant šiuo numeriu techninį redagavimą perima senj. Henrikas Juknait'is. Fil. Kęstučiui Jėčiui už kelis metus įdėtą darbą MV spaustuvei ruošiant, ir jo žmonai Dalei už prieglobstį ir gardžius užkandžius laužymo metu, viso kolektyvo vardu tariu nuoširdų ačiū.

● Atlanto rajonas jau devyneri metai rengia rajonines skautų stovyklas, kurios sutraukia per 300 skautiško jaunimo. Viena, kas trukdo jų pilną pasisekimą, yra savos stovyklavietės neturėjimas. Rajono vadovybė ryžosi įsigyti savą stovyklavietę. Šiam darbui jiems linkėtina sekmės ir skirtina visų parama.

ATSIŲSTA PAMINĖTI

LITHUANIA Land of Heroes. Paruošta ir redaguota Leonardo Valiuko. Išleido Lietuvių Dienų Leidykla, 4364 Sunset Blvd., Hollywood 29, Calif. Kaina: $4.75.

Knyga, rašyta anglų kalboje, yra specialiai skirta svetimtaučiams informuoti apie Lietuvos laisvės kovą ir susideda iš dviejų dalių. Pirmoji, apimanti 88 puslapius, gausi iliustracijomis ir dokumentais, nušviečia lietuvių rezistencinę ir partizaninę kovą bolševikų ir nacių okupacijų metais. Antroji dalis, susidedanti iš 96 puslapių, yra perspausdintos iliustracijos iš Vokietijoje išleistos Dr. Šapokos knygos Lithuania Through the Ages. Gaila, kad buvo pasirinkta šis būdas, nes perspausdinant gan vargingose sąlygose leistos knygos iliustracijas, gavosi žemos kokybės rezultatas, kas šiam reprezentaciniam leidiniui duoda apgailėtiną išvaizdą.

ALp 3088
L.arch. LKA

90.775.174.